

"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga." (Ist. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

Anul I, Nr. 6, FEBRUARIE 2004

Apare la sfârșitul lunii

7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

DUŞMANII MIŞCĂRII LEGIONARE

Mă gândesc să începem cu începutul: hai să stabilim împreună cum se pot manifesta (spre cunoaștere) dușmanii unei mișcări. Dar ce este o "mișcare"? Este un curent: politic, intelectual și, în special, religios, care își propune, prin mijloace educative, să canalizeze conștiințele și virtuile unui popor spre un ideal suprem.

Dușmanii unei mișcări sunt aceia care intuiesc pericolul care îi pândește și încearcă prin orice mijloace să opreasă acest curent, să îl devieze de la idealurile sale sau să îl stăpânească pentru a-l folosi.

Mergând mai departe cu deducțiile, practic, cine sunt acești dușmani:

1) cei care pot spune "Acolo unde este bine, acolo este patria mea"; 2) vânduții; 3) imbecili.

Dând doavă de o mare toleranță, îi voi lăsa pe fiecare dintre dușmani să își aleagă singur poziția vis a vis de Mișcarea Legionară.

Să vedem cum își manifestă dușmanii prezenta:

O primă categorie sunt cei care în perioada de după 1938 au fost făcuți legionari. Stați! Nu săriți în sus! Toți cei de mai sus cărora le funcționează bunul simț și rațiunea au acceptat tot ceea ce informația sau propriile experiențe le-au dezvăluit. Dintre aceștia, foarte mulți au ajuns în închisorile lui Antonescu sau și în închisorile comuniste. Supraviețuitorii sunt, fără nici o îndoială, niște campioni ai rezistenței. Au ajuns în închisori de pe niște poziții – să zicem "modeste" în Mișcare. De pe aceste poziții atunci, acum se simt îndreptățiti să hotărască destinele Mișcării. Ce au hotărât acești oameni: la începutul anilor 90, că este inopportun de a reactiva Mișcarea și că trebuie să ne situăm pe poziții defensive sau, eventual, "să ne dăm la fund" – tocmai atunci când era momentul cel mai potrivit pentru a se afirma în peisajul politic al României; mai departe, au hotărât să ocolească tot ce ar putea să le dezvăluie identitatea. Cu ce rezultat: nimeni nu a recunoscut în ei pe legionari. Mai departe, de pe această poziție, au decretat că: "dacă eu nu fac nimic, nimeni nu este îndreptățit să facă ceva". Unde s-a ajuns în acest context: contestarea oricărei activități în numele Legiunii, chiar fiind 100% pe linia justă, aducând ca pretext lipsa de legitimitate sau încercarea de a insinua apartenența la Securitate a oricărei persoane necunoscute care se simțea atrasă de ideile legionare. Contestarea, în final, a oricui se presupunea a avea sau chiar dovedea capacitați de organizator. Cine își putea permite să facă aprecieri: în primul rând, cei care se simțeau îndreptățiti prin trecutul lor; ce înseamnă trecutul unui om? În condițiile regimului comunisto-securist, o nebuloasă. Departe de mine de a judeca pe cineva: nu am trecut prin infernul închisorilor comuniste. Dar mă simt îndreptățit să cred că cei care au reușit să supraviețuască, odată aflați în libertate – referindu-mă, bineînteleș, la perioada de după 1990 – vor proceda ca niște viteji ce îi credeam noi și ce se prețin de, revenind la lupta lor de o viață. Nu au revenit la luptă, și îi văd încercând să anihileze orice inițiativă, aducând ca argument trecutul lor.

Ce să cred? Tu, cititorule, ce ai crede? Două lucruri: ori și-au pierdut curajul de altădată, ori au devenit dușmani. Când ai pretenția că singurul care poate confirma

calitatea de legionar este Căpitanul (când tu nu ai fost confirmat de Căpitan căci plecase dintr-o cind tu erai încă frate de Cruce), excluzi posibilitatea apariției altor luptători, adică nu faci decât să condamni Mișcarea la dispariție biologică odată cu tine.

Alți dușmani, conștienți sau nu, sunt aceia care se opun cu îndârjire recunoașterii unor lucruri evidente și pentru un școlar de primară, invocând fără să obosească niciodată și fără nici o logică, obligatia "reunificării" Mișcării ca pe ceva în firea lucrurilor; continuă oribilul lor cult al personalității pentru un om care este responsabil de moartea a sute de legionari și de compromiterea Mișcării în fața poporului român.

Alți dușmani ai Mișcării se manifestă prin tot felul de actiuni care sochează, începând de la pretenții nejustificate și terminând cu afișarea unui antisemitism impropriu Mișcării Legionare și care nu poate decât să atragă dezaprobația românilor.

Alți dușmani sunt cei care vorbesc în numele unor închipuite "garnizoane", colportând tot felul de "informații" defăimătoare la adresa unor vechi legionari, în ideea de a-i discredită în fața unora receptivi la povestiri și minciuni.

În sfârșit, mai există o categorie de participanți la toate aceste frământări care îți declară cu toată convingerea și cu o seninătate dezarmantă că nimeni nu face nimic pentru Legiune în afara grupului lor care are două ocupări de bază: prima – să se întrebe veșnic indignați cine îi dă dreptul lui X să declare că este legionar sau cine îi dă dreptul lui Y să poarte cămașă verde, și astă lăsându-te să înțelegi: cine îi dă dreptul fără să le ceară lor voie. Probabil se cred un fel de "Curtea Supremă de Justiție" a Mișcării Legionare. De ce îi socotesc dușmani? Pentru simplul motiv că contestă absolut totul ce nu fac ei, lăsând să se creadă că Mișcarea Legionară se reduce la ce sunt, ce fac și ce cred ei. Ei fac cruci din lemn. La crucile lor m-am închinat și eu: crucea e cruce și toți o cinstim și o iubim. Dar acest lucru nu este definitoriu pentru un legionar. În România de astăzi se fac sute de mii de cruci de lemn, căci mortalitatea este foarte mare, dar asta este departe de a determina Mișcarea Legionară să facă pași înainte. A declara că tu ești principalul promotor al Mișcării pentru că îți-ai înșușit și practici această meserie înseamnă a-ți declara totală incompetență și neințelegere față de complexitatea activităților, necesităților și cerințelor Mișcării Legionare.

Și uite așa, stai și te crucești; mai ajungi să te gândești la mulți alții care dușmănesc de moarte Mișcarea Legionară? Atunci îți aduci aminte de cuvintele Căpitanului care atrage atenția că Mișcarea Legionară nu va muri niciodată din cauza dușmanilor din afară, ci numai din cauza celor deveniți dușmani din varii motive dinăuntru Mișcării. S-a dovedit până acum? Da. Vezi Stelescu – care nu a reușit. Vezi Horia Sima – care a reușit, făcând să dispară Căpitanul și Statul Major Legionar și închei cu zicala românească: "Ferește-mă, Doamne, de prietenii, că de dușmani mă feresc singur!"

Nicador Zelea Codreanu

pag. 1

SUFLETUL UNUI NEAM

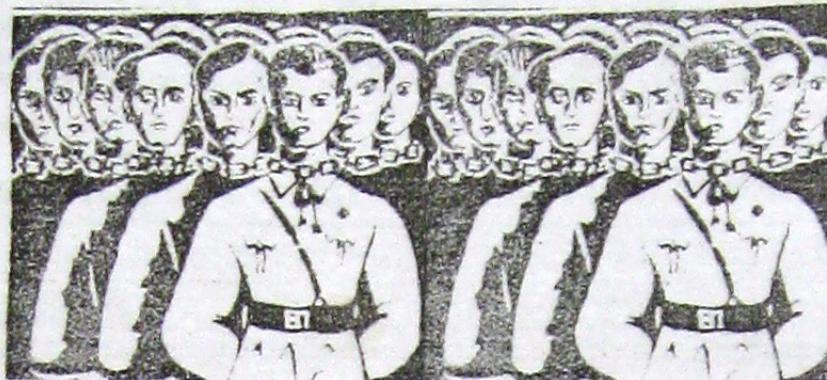
Spunea cineva odată că scrierile Căpitanei atrag spre doctrina lui un anumit tip de oameni și că au rolul de a menține Legiunea vie în inimile celor de aceeași structură sufletească cu el, că întotdeauna sufletul românesc va vibra la poezia și dinamica legionară.

Am avut prilejul să constat aceasta în discuțiile cu tinerii care ne telefonează, ne scriu și vin să ne cunoască.

Vin puțini, dar cei care o fac au exact calitățile atât de dragi nouă: suflet curat, dezinteresare materială, înțelegere profundă a lucrurilor, capacitate de dragoste, atitudine fermă. Deși unii dintre ei nu cunosc aproape nimic despre Legiune, instinctiv resping multiplele "soluții" fals-naționaliste și fals-creștine vânturate de diverse organizații, de tipul: "Moarte țiganilor!", "Moarte sioniștilor!", "Moarte ungurilor!", sau "Nu putem învinge dușmanii decât prin mijloacele lor" (adică prin necinste), sau "Doctrina Căpitanei ar trebui modificată", sau "Suntem creștini, deci trebuie să suportăm orice fără cărtire", sau "Singura soluție de trai este globalizarea și îmbogățirea prin orice mijloace" – recunoașteți organizațiile-diversiune, nu este necesar să le mai numesc.

Și, tot ca pe vremea Căpitanei, cei care răspund primii chemării lui de peste timp sunt cei din provincie, mai puțin afectați decât bucureștenii de virusul egoismului și scepticismului.

Dar de-a dreptul impresionanți sunt câțiva basarabeni care s-au abonat imediat la revista noastră și care ne cer cu aviditate cărți

românești și legionare, fie și sub formă de împrumut. Oare sufletul legionarilor care au defilat odată pe Valea Horincii, simpli și maiestuoși, să-i vegheze, îndemnându-i spre noi?

Nici bucovinenii nu se dezmintă luptători prin definiție, ne acordă dragostea lor necondiționat, sensibili la faptul că o parte dintre frații lor de dincolo de granitele impuse

de politicieni vibrează pentru ei.

Românașilor "noștri" care ne explică savant că autonomia regiunilor României este un pas absolut necesar spre "civilizație", spre bunăstarea materială (regionalizare urmată, bineînțeles, de mondializare!), că naționalismul este o noțiune depășită, intelectualilor (tot români!) care problematizează interminabil, falșilor clerici care susțin că trebuie "modernizat" creștinismul, făcându-se "accesibil", acești tineri le dău o adevărată lecție de bun simț.

Acești români care, deși "străini" ca apartenență politică și supuși tuturor încercărilor de desnaționalizare, au rămas români în cuget și suflet, luptând cu înverșunare să-și păstreze tradițiile, ne determină să spunem că nimic nu este încă pierdut definitiv și nici imposibil pentru cei care luptă, cred în biruință, iubesc și speră (deziderate creștine)!

Corneliu Mihai

IDEOLOGIE LEGIONARĂ PREOTII ȘI POLITICA

Pe data de 11 februarie 2004 într-o emisiune TV pe tema "Activiști în sutană?" s-a dezbatut de pe poziții pro și contra eventualitatea implicării preoților în viața politică a României (mai precis, înscrierea preoților în partide). Redau câteva argumente aduse în emisiunea respectivă:

CONTRA: "Biserica este un stâlp al societății, ca și armata, și trebuie ferită de tulburările vieții politice. Ce-ar spune oare enoriașii care și-ar vedea preotul încadrat în disciplina unui partid și supunându-se ideologiei partidului respectiv, în loc să asculte doar de Dumnezeu? Ce-ar însemna să avem preoți liberali, preoți PSD-iști, preoți PD-iști etc.? Nu s-ar feri, de exemplu, tărăniștii, să se spovedească unui preot PSD-ist? Iisus este același pentru toți creștinii, indiferent de preferințele politice care sunt deseori schimbătoare chiar pentru același om."

PRO: "Dar preoții nu sunt oameni? Trebuie privați de dreptul pe care îl are orice cetățean de a-și manifesta activ opțiunea politică? Tradiția Bisericii ortodoxe este ca preoții să nu se implice în politică, dar tradiția se poate schimba și noua de acum să devină, în timp, tradiția viitoare. De ce nu luăm exemplu de la unguri? Preoții ar putea schimba în bine viața noastră politică."

S-a mai amintit, ca exemplu, și de implicarea preoților în viața politică în perioada interbelică, citându-se cazul preoților legionari, al episcopului tărănist (devenit mai târziu patriarh) Iustinian Marina etc.

Da, au fost preoți legionari, dar nu trebuie uitat că Mișcarea Legionară nu era un partid, ci o mișcare de renaștere națională în sens creștin; acești preoți au făcut propagandă înseși tradiției noastre strămoșești ortodoxe, renașterii morale și spirituale a poporului român, iar nu vreunei vremelnice alcătuiri omenești "partinice". Legiunea a susținut întotdeauna autoritatea Bisericii.

În paranteză fie spus, acești preoți legionari au "spălat" rușinea Sf. Sinod Ecumenic (prezidat de patriarhul liberal Miron Cristea) care se coborâse până la a interzice construirea de biserici de către legionari, și care dărâmase troițele ridicate de legionari! Multă preoți legionari au fost închiși, fără nici o condamnare, iar unii

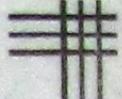
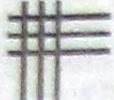
au fost chiar asasinați în masacrul din 21/22 sept. 1939 (când sute de legionari din toată țara au fost împușcați, fără judecată, și expuși în piețele publice), masacrul binecuvântat de patriarhul liberal Miron Cristea.

Probabil că unii mă vor considera subiectivă, dar cred că singura ideologie față de care un preot își poate manifesta atașamentul, fără a se abate de la preceptele ortodoxe, a rămas ideologia legionară, adică ideologia creștină, românească! Altfel, mi se pare o monstruositate un preot care, după sfeștană casei, mi-ar solicita o adeziune la... Partidul Liber Schimbă (de exemplu) sau care ar încerca să-mi explice ori de câte ori mi-ar binecuvânta casa, de ce anume ar trebui să votez cu partidul sfintei sale (partid mai mult sau mai puțin ortodox), pentru ca peste câțiva ani să-mi elogiez, eventual, alt partid!

Mă întreb siderată: cum adică "preoți activiști într-un partid"? Adică preoți propaganisti ai partidelor noastre demagogice? Preoți în partide masonice? sau de stânga? sau în partidul liberal care prin definiție, prin ideologia sa, nu pune prea mare preț pe religia ortodoxă, având cu totul alte principii? Asta ar mai lipsi, după atâtea alte găselinje "progresiste": politicizarea până și a sfintei Bisericii (adică desacralizarea). Subscru afirmației că Biserica, asemenea armatei, este un stâlp al societății și că trebuie ferită de tulburările vieții politice. și m-a bucurat decizia Sf. Sinod din februarie 2004, care a interzis înregistarea preoților în partide.

Un ultim gând: preoții, prin implicare activă, vor schimba într-adevăr în bine viața politică a țării, sau se vor schimba ei însăși în râu? Răspunsul a fost oferit deja de profunzimea gândirii unui legendar înaintaș rămas actual: "După cum de la începutul lumii curge, zi și noapte, necontentit, prin mii de râuri, prin fluvii, numai apă dulce în Mareea Neagră, și nu reușește să-i indulcească apa, ci din contră, se face sărată și cea dulce, tot așa și noi în cloaca partidelor politice, nu numai că nu le vom îndrepta, dar ne vom strica și pe noi." (Corneliu Zelea Codreanu)

Nicoleta Codrin

PENTRU PRIMA OARĂ ÎN ISTORIE,
VOCEA CĂPITANULUI ȘI REPERELE MIȘCĂRII LA TELEVIZIUNE

Manifestările diverse ale "Acțiunii Române" (ce-i drept, destul de puține ca număr, dar compensate din plin de remarcabila lor organizare), și, mai ales, apariția periodiceului "Cuvântul Legionar" au avut, firește, ecou în rândurile celor (tot mai mulți) care vor să cunoască fenomenul legionar îndeaproape.

Așa se explică, printre altele, invitația adresată în iunie 2002 de fostul post OTV d-lui Nicador Zelea Codreanu, emisiune care a durat două ore și jumătate și a avut o maximă audiență în topul televiziunilor bucureștene, sau relatarea de către cotidianul "Realitatea românească" printr-un amplu reportaj cu fotografii, a comemorării asasinării Căpitanului din 30 noiembrie 2003.

Pe data de 24 ianuarie 2004, în emisiunea "Omul și carte" a postului TV "Realitatea", cunoscutul publicist-comentator Ion Cristoiu a prezentat carte de memorii legionare "Cal troian intra muros" a preotului Ion Dumitrescu-Borșa, comandant legionar al Bunei Vestiri și secretar al Partidului "Totul Pentru Țară". Emisiunea a avut ca invitați pe fiul părintelui, Emilian Dumitrescu-Borșa și pe camaradul Nicador Zelea Codreanu, șeful "Acțiunii Române" (sub egida căreia a apărut carte).

Au fost prezentate, pentru prima oară, lucruri total necunoscute publicului larg:

- Casa Verde din cartierul București Noi (foto);
  - fostă curte a Casei Verzi (pe locul căreia se află în prezent blocuri de locuințe), unde a existat mausoleul eroilor legionari Ion Moța și Vasile Marin și cimitirul legionar în care s-au odihnit osemintele lor, ale Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor până în 1938 când au fost distruse de comuniști;
  - fostul sediu central al Mișcării din str. Gutenberg nr. 3, adică locuința gen. Gh. Cantacuzino Grănicerul (vezi foto);
  - clădirea construită alături legionari în jurul anilor 36, când c generalului devenise neîncăpătoare pentru Mișcare, unde erau magazinare la parter, birouri și camere locuit pentru legionari veniți din provincii cu diferite probleme;
  - biserică Sf. Ilie Gorgani, lemn spiritualitatea legionare, aflată lângă fostul sediu central al Mișcării;
  - troiță sculptată în lemn, ridicată la marginea pădurii Tâncașești pe șoseaua București - Ploiești în dreptul km 30 în memoria celor 14 martiri legionari asasinați mișelește în

noaptea Sf. Andrei 1938;

- sevențe din parastasul organizat de "Acțiunea Română" la lumina torțelor aprinse în nov. 2003.

Amfitrionul emisiunii, dl. Ion Cristoiu, a ținut să facă și alte surprize telespectatorilor: redarea înregistrării cuvântării din 24 iunie 1937 a Căpitanului, cu ocazia sărbătoririi a 10 ani de la înființarea Legiunii "Arhanghelul Mihail", singura înregistrare audio existentă a lui Corneliu Zelea Codreanu. Vocea Căpitanului, gravă, cu pauze marcate între idei, răsunând de peste timp, a fost auzită pentru prima oară în istoria României la televiziune.

Iunie mai târziu, cel care a scris aceste rânduri era arestat și acuzat de "agității", "pericol pentru siguranța statului", condamnat la 10 ani închisoare, iar peste alte șase luni asasinat noaptea la marginea pădurii Tânăraș, deși se afla sub protecția legilor statului român!

Cel de-al treilea document, cel mai amplu, are trei pagini facsimil și este scris de maiorul Scarlat Roșeanu, comandantul Jandarmeriei din Râmnicu Sărat (unde se afla în nov. 1938 Căpitânul), împotrivindu-se planurilor de asasinare a Căpitânului.

Camaradul Nicador Zelea Codreanu, cu sobrietatea

charisma și înțelepciunea care-l caracterizează, în scurtul timp pe care l-a avut la dispoziție a comentat imaginile și înregistrarea audio, a prezentat, la solicitarea d-lui Ion Cristoiu, câteva date biografice personale, și a vorbit succint despre cartea de referință în istoria Mișcării, "Cal troian intra muros", apărută sub egida "Acțiunii Române".

Fiul părintelui Dumitrescu-Borșa a expus modul în care valorosul manuscris a ajuns să fie publicat. Preotul simțise nevoie unei spovedanii către copiii săi, scriind povestea reală a vieții sale, așa cum a fost. Povestea urma să ajungă în mâinile copiilor după moartea sa, dar acest manuscris a fost descoperit mai devreme de către Securitate, în urma cercetărilor efectuate în casă cu ocazia înjunghierii fiului cel mare al preotului de către soție. Bineînțeles că manuscrisul a fost confiscat de Securitate, familia intrând în posesia lui abia

în 2002, la deschiderea Arhivelor. Considerând de un interes acut pentru publicul larg aceste memorii, deși aveau caracter intim, singurul fiu rămas în viață al preotului, ajutat de "Acțiunea Română", a decis publicarea lor integrală, fără nici o modificare.

Numele apeluri telefonice din București și provincie primite după emisiune atestă faptul că a fost un real succes, atât pentru aflarea adevărului despre Căpitän și Legiune, cât și al camaradului Nicador Zelea Codreanu personal, acesta impresionând prin echilibrul și fermitatea sa. Neașteptat de mulți și-au exprimat dorința de a citi cartea și de a cunoaște Legiunea.

G. Emilian

Fostul sediu central al Mișcării (Gutenberg nr. 3)

Casa Verde

***

"LUPTA ÎMPOTRIVA ADEVĂRULUI ESTE TOTDEAUNA SORTITĂ EŞECULUI" NE SPUNE DL. EMILIAN DUMITRESCU-BORŞA

Fiul părintelui, dl. Emilian Dumitrescu-Borșa

- Domnule EMILIAN DUMITRESCU-BORŞA, ca FIU al marii personalități legionare ION DUMITRESCU-BORŞA, ne-ați contactat ca să vă spuneti punctul de vedere în legătură cu articolul "Seismograful unei prăbușiri" apărut în revista "Permanențe" din iulie 2003 și semnat de dl. Mircea Nicolau, redactorul şef.

Dar "Cuvântul Legionar" a răspuns cu promptitudine defăimărilor memoriei tatălui dvs. într-un amplu articol din luna septembrie 2003 intitulat "Mafalda din str. Plantelor". Eu, unul, sunt adeptul aplicării cunoscutului proverb românesc: "Ajunge un par la un car de oale".

La mai bine de jumătate de an de la apariția lui doriti să dați c replică d-lui M. Nicolau prin intermediul revistei noastre, ceea ce mă face să vă întreb:

- De ce nu ați făcut-o atunci, imediat, și ce elemente noi puteți aduce?

personal, nu cunosc nici un fel de merite și sacrificii aduse de dl. M. Nicolau Mișcării. Poate că a fost un credincios servitor al lui Horia Sima, cel care în mod deliberat a distrus Mișcarea.

- S-a afirmat că memoriile tatălui dvs. prezintă viața legionarilor într-o altă lumină decât cea cunoscută până acum, că nu aceasta ar fi adevărata atmosferă legionară.

Ceea ce "uită" unii este că Mișcarea nu a fost un ordin călugăresc, ci o organizație vie, de tineri luptători, creștini, idealisti, dar care erau totuși, în primul rând, oamenii Tata relatează niște întâmplări reale, cuprinzând toată istoria Mișcării, văzută din interior. Nu am schimbat și nu am tăiat nimic din manuscris pentru că tata m-a învățat că cel mai important lucru pentru un creștin este respectul Adevărului, oricare ar fi.

Întrigul articolul d-lui M. Nicolau nu face altceva decât să răstălmăcească niște fapte reale pe care tatăl meu le scrie cu mare sinceritate numai pentru familie. Nimeni nici nu visa pe vremea aceea, în 1981, când au fost scrise, chiar înaintea morții lui, că ar putea vreodată să fie făcute publice. Iar eu, ca moștenitor, am dorit să le public pentru ca tineretul să cunoască dintr-o sursă directă tot adevărul despre mult (și pe nedrept) hulita Mișcare.

- S-a afirmat că Ion Dumitrescu-Borșa ar fi fost o "excepție" (negativă) în cadrul Legiunii.

- Conform "aprecierilor" d-lui M. Nicolau, preotul Ion Dumitrescu-Borșa făcea parte din pleava societății, fiind: bețiv, afemeiat, minciinos, intrigant, arivist, defăimător, laș etc.

Oare Căpitänul, care își dădea seama imediat cu cine avea de-a face, schimbând numai câteva vorbe cu persoana respectivă,

- Aveți dreptate, dar am întârziat să o fac din motive obiective. În primul rând, din cauza stării precare de sănătate: fiind cardiac, din primăvară până toamna târziu stau în casa părintească din com. Bălcești, jud. Vâlcea, unde se află și mormântul tatălui meu; apoi, când am revenit în București, am avut o altă serie de probleme de sănătate.

Articolul dvs. din sept. 2003 ("Mafalda din str. Plantelor") – pentru care vă mulțumesc din suflet – este în realitate un excelent pamflet, cu mare succes în rândul cititorilor, dar consider că este datoria mea să fac câteva precizări suplimentare. În al doilea rând, emisiunea TV din 24 ian. 2004 de la "Realitatea" a readus în atenție carteau tatălui meu și vreau să reliefez unele aspecte pe care dvs. și cititorii nu aveți de unde să le știți, eu neavând timpul necesar să le prezint în emisiune. M-a bucurat faptul că un publicist cunoscut ca dl. Ion Cristoiu a apreciat carteau la adevărata ei valoare documentară și tocmai de aceea vreau să arăt d-lui M. Nicolau și celor care mai gândesc ca el absurditatea înverșunării împotriva lui Ion Dumitrescu-Borșa.

- Vă ascult.

- Nu știu ce-l determină pe dl. Mircea Nicolau să nutrească atâtă ură împotriva celui ce și-a dedicat întreaga viață Mișcării Legionare și a slujit cu credință pe Căpitän. Poate că domnia sa a adus niște servicii "exceptionale" Mișcării de își permite să arunce cu noroi și să denatureze activitatea tatălui meu, acuzându-l (culmea ironiei) că ar fi defăimat pe Căpitän și proprii camarași. Eu,

să se fi putut înșela într-atât asupra tatălui meu? Mai ales că tata a locuit, la începuturile Mișcării, în aceeași casă cu el! Apoi, au fost mereu alături, opt ani de zile, până la "final"!

Oare nu și pune problema dl. Nicolau cum de l-a apreciat Corneliu Zelea Codreanu, făcându-l comandant legionar în prima serie (1932), după doar doi ani de activitate în Mișcare, și încă înaintea altora, cum ar fi, de exemplu, H. Sima? Dar cum de l-a înaintat apoi la cel mai înalt grad legionar, cel de comandant al Bunei Vestiri? Cum de-a fost posibil să fie secretar al Partidului "Totul Pentru Țără", expresia politică a Mișcării, de la înființare și până la autodizolvarea partidului? Cum de-a admis Căpitanul să facă parte din echipa care a reprezentat Mișcarea și a luptat împotriva comuniștilor în Spania, unde ar fi putut să-și piardă și el viața împreună cu Ion Moța și Vasile Marin? Dar de ce Căpitanul l-a pus pe lista parlamentarilor Legiunii în dec. 1937? Oare de ce Căpitanul nu s-o fi orientat asupra altora (a lui Horia Sima, de exemplu)?

- **Acuzația cea mai gravă adusă tatălui dvs. se referă la faptul că preotul ar fi cooperat cu Securitatea.**

- Nu se poate o afirmație mai stupidă! Tatăl meu a cooperat în așa măsură cu Securitatea, încât a făcut 15 ani de închisoare pentru această "colaborare"! Dacă ar fi să apelez la "logica" d-lui Nicolau, ar însemna că și dânsul a fost la fel de zelos colaborator cu Securitatea, întrucât și dânsul a stat 15 ani în închisorile comuniste! și tot după "logica" d-lui Nicolau, în categoria colaboratorilor cu Securitatea ar putea intra și colaboratorii actuali ai d-lui M. Nicolau care au la activ mulți ani de pușcărie comunistă!

- **Nu vă credeam atât de mucalit!**

- Să vă mai dau motiv pentru un zâmbet, tot amar însă. Dl. Nicolau mai susține că la pag. 117 preotul ar fi "recomandat" Căpitanului să vină bărbierit la procesul Duca! Nu există așa ceva nici la pagina respectivă, nici la alte pagini în legătură cu procesul Duca!! Mai remarc și că în articolul d-lui M. Nicolau se dau citate din carte cu trimitere la paginile respective, dar citatele sunt desprinse din context spre a fi interpretate tendențios. Oricine citește cartea și articolul poate să vadă lesne cătă ură nutrește dl. Nicolau împotriva tatălui meu.

Culmea mi se pare însă afirmația că părintele Borșa s-ar fi străduit în vederea "perspectivelor" (de conducere), apărându-i "sub auspicii îmbietoare succesele din prima fază de afirmare a Legiunii" (referindu-se la alegerile din 1937) !! Dl. Nicolau "uită" că tatăl meu a intrat în Mișcare în 1930, când o mână de oameni - printre care și părintele Borșa - înfruntau bătăile și schinguirile jandarmilor, cu riscul vieții, pentru afirmarea Legiunii!! Oare de ce n-o fi făcut parte și Sima din acea echipă de sacrificiu?! Ar fi suficientă doar această incalificabilă minciună care spune totul despre caracterul d-lui M. Nicolau, pentru a demonstra nulitatea atacului la adresa părintelui?

De-ar fi fost totuși ca tatăl meu, alta ar fi fost situația Legiunii!

- **Era tatăl dvs. excesiv de petrecăreț, cum îl prezintă dl. M. Nicolau?**

- Nici vorbă! Tatăl meu era complet dezinteresat pentru serviciile pe care le făcea Mișcării Legionare, ca atare, nu avea nici un fel de căștig material care să îi permită să facă petreceri. Așa-zisele chefuri amintite în memorii lui nu erau altceva decât mese la restaurant oferite de cei (nu puțini) care-l iubeau și stimau, cu scopul de a sta de vorbă și a-și împărtăși unul altuia impresii despre viață. Pentru el, modest din fire, niște mese bune, udate cu

un vin de calitate, pe care nu și le putea permite, neavând bani, erau binevenite destinderi după nenumăratele primejdii și suferințe îndurate: închisori, procese, bătăi, muncă neobosită pentru Legiune. Aceste mese se numeau la el "chef" - pentru că se făceau cu veselie și voie bună. Erau un prilej pentru discuții cu prietenii și pentru reflecții. Îmi amintesc de când eram mic cum "cheifiau" legionarii: în fața unei sticle de vin stăteau cățiva își o seară întreagă, povestind și cântând. Oare aceasta se numește "beție"?? Bețiv e unul care intră în cărciumă în fiecare zi și bea de nu mai știe de el - ceea ce nu este cazul cu vestitul comandant legionar al Bunei Vestiri, preotul Ion Dumitrescu-Borșa. Căpitanul scrie în "Cărticica șefului de cuib": "Legionarul poate petrece, dar nu se îmbăta", ori părintele Borșa s-a conformat întocmai. Dacă ar fi fost bețiv, l-ar mai ținut Căpitanul în preajma sa?

- **Totuși, de ce atâtă pornire împotriva tatălui dvs. la dl. M. Nicolau?**

- Simplu ca "bună ziua"! De fapt, această ură se datorează prezentării activității nefaste a idolului d-sale, Horia Sima, cu tot cortegiul de consecințe dezastruoase pentru Legiune! Crede, probabil, că "desfîntându-l" astfel pe tata, va putea șterge și faptele incalificabile ale lui Horia Sima care a fost "calul troian" dintre zidurile Mișcării, trădătorul (de aceea am și ales acest titlu sugestiv pentru carte). Acțiunile lui Sima au dus la asasinarea majoritatii elitei legionare și la posibilitatea de a se erija în șef al Mișcării, peste trupurile neînsuflețite ale camarazilor. Această carte confirmă, fără nici un dubiu, din sursă directă, mărturiile altor intimi ai Mișcării că Sima a colaborat cu dușmanii pentru decapitarea Mișcării ca să ajungă el șef! Sima, știind că tatăl meu aflase de trădările lui, a și încercat să-l asasineză în nov. 1940, iar servitorul lui Sima încearcă să-l asasineză acum moral.

- **Să fie dl. M. Nicolau mai "legionar" decât Dumitrescu-Borșa, dacă pot să exprim astfel?**

- Pe vremea Căpitanului dânsul avea 23 ani; în 1939 a fost loial colaborator personal al lui Sima; în 1940 a fost numit șef al poliției din Craiova; a fost condamnat și închis în 1941 pentru rebeliune și a mai făcut 15 ani de detenție sub comuniști. Se enjorază în conducătorul ramurii simiste, considerând că are dreptul la critica elitei Fondatorului Mișcării și, mai ales, la verdicte. Trăiește numai în trecut, colaboratorii săi sunt pensionari, iar revista d-sale este complet ruptă de realitatea zilelor noastre, fiind scrisă cu foarfecile și cu tubul de lipici, majoritatea articolelor fiind decupate din presa vremii de demult; totul este pus așa, ca să fie. Nici o încercare de a îndruma tineretul, de a se apropia de el. Să exemplific chiar cu ultimul număr (ian. 2004). Titlurile vorbesc de la sine: "Arhangheli în istoria românească" - articol apărut în 1938 la Brăila, "Cultură Fecioarei în poezia religioasă interbelică și la Eminescu", "Aspecte filosofice ale dedublării", cuvântarea pr. prof. Mircea Bejenar la Majadahonda, "Despre personalitate" (în formule matematice) (?!), "Revista presei interne" (nimic important), "Cronica" - unde sunt amestecate de-a valma colindele de Crăciun (în ianuarie!) cu comemorările Moța - Marin și Ionel Zeana și cu aniversarea zilei de naștere a unui camarad (!!) etc. etc. O revistă născută moartă, ce se răsfoiește doar. Așa cum a făcut și dl. M. Nicolau cu cartea tatălui meu, care carte însă, în să subliniez, a înregistrat un deosebit succes, mai ales în rândul tinerilor, nu se mai găsește în librării și va necesita curând a două ediție.

A consemnat E. Ghika

***

- **ION DUMITRESCU-BORȘA - CAL TROIAN INTRA MUROS (memorii legionare), iulie 2002**

Cele mai interesante memorii legionare, scrise cursiv, captivant și cu sinceritate, fără formalisme și ocolisuri, de către o legendară personalitate legionară, lăsate ca spovedanie copiilor lui și publicate la 20 de ani de la moartea autorului;

Palmaresul părintelui în Mișcare este impresionant: aderă la Legiune în 1930 și devine comandant legionar după 2 ani, apoi comandant al Bunei Vestiri, unul dintre colaboratorii apropiati ai Căpitanului, aflat în centrul celor mai importante evenimente legionare, inspector

al taberelor de muncă, propagandist al Legiunii, orator, secretar general al Partidului Totul Pentru Țără (expresia politică a Mișcării), decorat de gen. Franco pentru lupta ca voluntar împotriva bolșevicilor din Spania (în echipa Moța - Marin); parlamentar pe listele Partidului Totul Pentru Țără, membru al comandanțatului legionar în refugiu din Germania din 1939. A fost primul care au sesizat gravele abateri ale lui H. Sima de la linia legionară.

De dincolo de mormânt, părintele ne mai întinde o mână de ajutor în slujba adevărului.

Vă recomandăm și cealaltă carte a părintelui, "Cea mai mare jertfă legionară" (despre lupta din Spania), publicată în 1937 și reeditată de fiul părintelui, dl Emilian Dumitrescu-Borșa.

Cărțile se mai găsesc la adresa redacției.

Vestiri, unul dintre colaboratorii apropiati ai Căpitanului, aflat în centrul celor mai importante evenimente legionare, inspector

O MEMBRĂ A "CETĂȚUILOR" SE DESTĂINUIE

numele de familie GLADCOV, m-a vizitat acasă, discutând despre unele și altele, despre neamurile în viață și despre cei destul de mulți trecuți în lumea umbrelor.

Mi-a spus, printre altele, și că nu a abdicat niciodată de la linia legionară, în ciuda lungilor prigoane. O doavadă clară în acest sens era și faptul că urmarea în ziar anunțurile de comemorări legionare și astfel ajunsese și la comemorarea organizată de Acțiunea Română.

Mi s-a părut interesant să sintetizez, pentru cititorii noștri, discuțiile purtate pe tema activității ei legionare din trecut în rândurile de mai jos:

- Tanța, cum ai intrat în Mișcare, ce te-a determinat să faci acest pas care ti-a schimbat, în mod tragic, întreaga viață?

- În toamna anului 1937, când împlinisem 14 ani, eram elevă la Liceul Gh. Ghițu din str. Popa Petre, aflat în zona Pieței Rosetti. Împreună cu o colegă m-am înscris în organizația feminină de tineret a Mișcării. Câteva luni mai târziu, în decembrie 1937 l-am cunoscut personal pe Căpitan. A fost prima și ultima dată când l-am văzut, dar în minte totul de parcă ieri s-a întâmplat. Eram cca 20 de tinere îngrijite îmbrăcate, formând un mic careu în mijlocul căruia, ancorat într-un catag înalt, se afla tricolorul.

Căpitanul a început să dialogheze, întrebând-o pe prima fată la ce ține cel mai mult în viață și ce dorește să ajungă la maturitate. "Îmi iubesc țara și Legiunea", a răspuns fără a clipe cea întrebată. A doua fată a dat același răspuns pe nerăsuflare. Am urmat eu la rând și am dat același răspuns. Căpitanul s-a încrustat, apoi a început să zâmbească: "Măi, dar voi toate gândiți la fel? Vă este teamă să nu greșeți? Tu nu îți iubești mama, tatăl, frații, nu-ți place sportul sau cinematograful, nu vrei să ajungi doctoriță sau scriitoare?" M-am făstăcit și mai mult, încât nu am putut scoate nici o vorbă.

Începând din februarie 1938, conform directivelor date de Căpitan ca urmare a loviturii de stat a lui Carol al II-lea, am intrat într-o fază de tăcere și lipsă de manifestare pentru a nu da ocazia reprezentanților anunțate de autorități.

În toamna anului 1939, după asasinarea celor peste 250 de legionari din elită de către autorități, a început o nouă prigoană care m-a lovit și pe mine: directoarea a chemat-o pe mama și i-a spus că figuram pe lista elevelor ce urmău să fie exmatriculate din cauza apartenenței la Mișcare, sugerându-i mamei să facă o cerere de retragere a mea pe "motiv de boala", putând astfel să mă înscrui apoi la alt liceu și poliția să-mi piardă urma.

- Erai, ca să zic așa, un fel de "elevă-șomer". Cum te-ai descurcat cu liceul neterminat, fără o specializare?

- Părinții mei erau săraci: mama lucra cu ziua la un cumnat care avea o cărciumă pe Șos. Ștefan cel Mare, vis a vis de faimoasa fabrică de pâine Otto Gagel. Învățam în particular stenodactilografia (care mi-a fost mai târziu meseria de bază). Dar una dintre legile legionare fixate de Căpitan este "Ajută-ți fratele căzut în nemorocire. Nu-l lăsa." Am cunoscut-o pe doamna LUCIA COTERBIC care m-a ajutat să am primul serviciu, la cofetăria tatălui ei, cofetărie renumită, de lux, rivalizând cu Capșa și Nestor, aflată în P-ja Romană. Dânsa era sora legionarului NICOLAE COTERBIC și soția sculptorului Andrei Iacob. La acesta fusese găzduit comandanțul legionar prof. Vasile Cristescu (V. Cristescu a fost trădat de Obreja și împușcat chiar în locuința sculptorului care murise apoi în ancheta poliției).

După 6 sept. 1940 Lucia Coterbic mi-a mai întins o mână de ajutor. Deși licențiată în Litere și Filosofie magna cum laudae a Universității din București, lucra (din dăruire) ca dactilografa la Secretariatul Mișcării din str. Gutenberg și m-a recomandat să

în primele luni ale anului 1949 o rudă mai îndepărtată de a mea, un fel de verișoară de a doua, a fost arestată de Securitate întrucât fusese membră a Mișcării. O cheme Tanța, era o făptură cam plăpândă, blondă, și seudea într-o locuință modestă din cartierul Tei, nu departe de casa mea. Nu am mai știut nimic de ea vreme de 50 de ani întrucât după eliberare se măritase și își schimbase domiciliul, casele străzilor din cartier fiind demolate pentru a face loc Bd. Lacul Tei. Orice investigație de-a mea ar fi fost sortită eșecului.

Providența a făcut ca în urmă cu doi ani, la parastasul făcut de Acțiunea Română la biserică Sf. Ilie Gorgani pentru pomenirea eroilor legionari Ion Moța și Vasile Marin, să văd o femeie de mică de statură salutând cu mâna ridicată spre cer. La sfârșitul ceremoniei m-am dus la ea și mi-a confirmat, spre marea mea bucurie, că ea era Tanța.

Redescoperită după o jumătate de secol, ruda mea, acum purtând

numele de familie GLADCOV, m-a vizitat acasă, discutând despre unele și altele, despre neamurile în viață și despre cei destul de mulți trecuți în lumea umbrelor.

Mi-a spus, printre altele, și că nu a abdicat niciodată de la linia legionară, în ciuda lungilor prigoane. O doavadă clară în acest sens era și faptul că urmarea în ziar anunțurile de comemorări legionare și astfel ajunsese și la comemorarea organizată de Acțiunea Română.

Mi s-a părut interesant să sintetizez, pentru cititorii noștri, discuțiile purtate pe tema activității ei legionare din trecut în rândurile de mai jos:

- Tanța, cum ai intrat în Mișcare, ce te-a determinat să faci acest pas care ti-a schimbat, în mod tragic, întreaga viață?

lucrez acolo. Astfel am avut ocazia să cunoșc toată conducerea de atunci a Mișcării: pe Horia Sima, pirpiriu, îmbrăcat mereu în cămașă verde, ajuns nr. 2 în conducerea țării, pe Corneliu Georgescu, pe "bădia" Iasinschi, ministrul Sănătății, pe Pătrașcu, secretarul Mișcării, veșnic preocupat și suspicios, și mulți alții. Aveam mult de lucru, de dimineață până seara, dar nu pentru multă vreme, întrucât centrul de greutate al Mișcării se mutase în str. Roma, în localul spațios ce aparținuse Străjii Țării.

În nov. 1940 noi legionari au tras în vechii legionari

Am început să fiu descompănătă când am fost martoră oculară la schimbul de focuri de revolver între legionari care se omorau între ei! Ce se întâmplase? Tatăl Căpitanului, Ion Zelea Codreanu, venise la sediu însotit de câțiva legionari care fuseseră imediat închiși la subsol, "arestați" de cei de la sediu, fără vreo explicație, ba încă a mai venit un grup de legionari ca să-i apere pe cei de la sediu (?) de "atacul" prof. Codreanu!! Deci însuși tatăl Căpitanului, senator legionar în Senatul Legiunii, nu avea voie să vină la sediul Mișcării?! În loc să se lupte cu dușmanii Mișcării, noi legionari ai lui Horia Sima se luptau cu tatăl Căpitanului! Cei căzuți în stupidul incident au fost înmormântați în cimitirul eroilor legionari de la Predeal, unde fusese reînhumată elita legionară masacrată de autorități în noaptea de 21/22 sept. 1939.

"Zeița Nemesis"

Am participat și eu, în noaptea de 26/27 nov. 1940, la dezgroparea osemintelor Căpitanului, plecând de la sediu cu câteva sute de legionari încolonați, cântând cântece legionare pe străzi. A doua zi am aflat că alături, în fort (la Jilava), "zeița Nemesis, zeița răzbunării (severă, dar dreaptă) îi ucisese pe înemnițați aici" (pe cei asasini Căpitanului și ai elitei legionare). Filosofie ieftină, pentru că există axioma: "Justiția este temelia statelor" – cum ne-a spus chiar atunci Lucia Coterbic. Tot ea ne-a împărtășit îngrijorarea generată de faptul că Horia Sima nu făcea nici cerințelor politice ale statului și nici cerințelor organizatorice și educative ale Mișcării, că nu urma linia Căpitanului, pierzându-se în capcanele dușmanilor, îndreptând astfel Mișcarea spre dezastru. Căpitanul prevăzuse întotdeauna pedepsirea legală a celor care comiseseră crime. Despre "răzbunare" se poate vorbi doar când ești în opozиție, nu la guvernare! și apoi, ce fel de legionari erau aceia care ucisese și nu se predaseră, nu-și recunoscuseră fapta?! și ce fel de șef al Legiunii, de "urmaș al Căpitanului" era cel care-i ocroteau??

- Cum ai percepturn evenimentele săngeroase din a treia decadă a lunii Ian. 1941?

- Precizez de la început că aceste evenimente nu ne-au luat prin surprindere. Circulau tot felul de zvonuri, iar relațiile dintre gen. Antonescu și Mișcare deveniseră încordate. Pe 20 Ian. 1941 gen. Antonescu destituise pe ministrul de Interne gen. Petrovicescu (legionar). În seara aceleiași zile, a avut loc o mare adunare de protest împotriva destituirii. O mare de cămași verzi, în deplină ordine, cântând frumoasele imnuri ale Legiunii s-a întăzuit atunci pe străzile Capitalei. Noi, cei aflați la sediul din str. Gutenberg, am

primit dispoziție să nu plecăm acasă.

Dar pe 21 ian. toți prefectii și primarii legionari, inclusiv chestorii legionari, directorul Siguranței, Alexandru Ghika și prefectul Poliției Capitalei, Radu Mironovici au fost destituși și ei.

Au început să vină la sediu sute de tineri legionari. În acea zi am făcut de câteva ori drumul de la restaurantul legionar la Prefectura Poliției, cărând, împreună cu alți camarazi, saci de alimente: pâine, brânză, salam, slăină, care au fost oferite legionarilor care se baricadaseră în impozanta construcție. Era lume adunată pe străzile din zonă cât cuprindeai cu ochii, cei mai mulți veniți din pură curiozitate pentru a asista la acest spectacol unic, nicidcum pentru a participa la acțiune.

La a treia sau a patra venire cu alimente am observat ceva cu totul deosebit, un fel de preambul la evenimentele săngeroase ce au urmat. Lângă biserică Zlătari, avariată cumplit în urma groaznicului cutremur ce avusese loc cu două luni mai înainte, se afla trupul neînsuflețit al unui Tânăr cu capul spart, înconjurat de câteva zeci de lumânări aprinse pe asfaltul străzii și buchete de flori. Un tanc era înconjurat de o mulțime de oameni care se chinuau să-i desfacă turela și să-l scoată pe soldatul acuzat că ar fi ucis pe Tânărul de pe caldărâm. Au avut loc discuții cu un ofițer care susținea că Tânărul nu fusese ucis de mitraliera de pe tanc, ci de un foc răzleț de revolver, fiindcă dacă s-ar fi tras cu armamentul de pe tanc ar fi fost uciși zeci de oameni. Faptul era perfect plauzibil; oamenii au înțeles, tancul putând să părăsească zona în uruitul sinistru al şenilelor.

Era frig, ceată și zăpadă murdară pe străzi. Noaptea următoare am petrecut-o tot la sediu. Într-o cameră se redactau fel de fel de texte care se tipăreau apoi în apropiere, la tipografia celui mai mare ziar bucureștean, "Universul", a cărui redacție se afla pe str. Brezoianu. Îmi amintesc de conținutul acestor manifeste care se distribuiau trecătorilor de pe străzi. Unele afirmau că armata era de partea legionarilor, altele o îndemnau să se abțină să participe la evenimentele care se precipitau, altele erau acuze la adresa masonilor tolerați în guvern de Antonescu, încheindu-se însă cu exprimarea loialității față de General. Cam la fel erau și comunicatele de la radio: se spunea că la Iași armata fraternizase cu legionarii, că nu mai știu unde se înregistraseră victime, totul pe fondul cîntecelor non-stop. Apoi s-a cerut "guvern legionar".

Au început să se audă tot mai frecvent focuri de armă. Veștile deveniseră de-a dreptul îngrijorătoare, se duceau lupte între armata țării și legionari în Piața Victoriei. Străzile deveniseră acum pustii, fiind deosebit de riscante pentru orice trecător sau curios. Eram într-o stare cumplită, teribil de obosită, flămândă, înghețată și, mai ales, îngrijorată.

Apelul adresat legionarilor de Horia Sima în dimineața zilei de 23 ianuarie, pentru a înceta rezistența opusă armatei, ne-a făcut și pe noi, cei de la sediul din Gutenberg, să mergem spre casele noastre. Telefoanele nu mai funcționau, nimeni din oraș sau din provincie nu ne mai trecea pragul. Pustietate... A fost începutul celei de-a patra nopți de chin. În dreptul Cișmigiu lui, un cordon de jandarmi legitima pe toți cei care vroiau să treacă pe acolo și, cum mă simteam suspectă la acea oră pe străzi, pentru a nu fi și eu îmbarcată în camionul anume pregătit, am făcut cale întoarsă. Eram descumpănătă, nu știam încotro să mă îndrept. Calea Victoriei și B-dul Brătianu, cele două artere principale ale Capitalei pe care trebuia, obligatoriu, să le traversez pentru a ajunge acasă, constituiau acum pericole majore. A fost un miracol că am mai dispus de un minim de rezistență, nu numai fizică, dar și psihică, pentru a putea merge pe străzi pustii și întunecate, înghețată și udă la picioare, nedormită, să ocolești Calea Moșilor, Lizeanu, și să ajung, în fine, în cartierul Tei. M-am prăbușit, sfârșită, în curtea casei, sub ochii îngrijorați ai mamei, și trei zile nu m-am dat jos din pat.

- Deci ai avut noroc!

- Stai să vezi ce noroc! A început calvarul, arestarea a mii de legionari, chiar și elevi din Frățiiile de Cruce; nici femeile n-au scăpat. În luna mai 1941 am fost și eu "săltătă" de acasă și internată într-o cazarmă militară de la periferie, împreună cu alte 200 de femei. Am stat aici două luni, apoi am fost eliberată; nu mi s-a intentat nici un proces. Poate pentru că fusesem o simplă dactilografă la sediul din Gutenberg și nu mai avusesem nici un fel de activitate legionară de atunci, poate pentru că nu găsise să nimic "compromițător" în casă (de exemplu, arme), poate pentru că erau încă mii de procese pe rol, iar România intrase în război – nu ștui motivul; cert e că atunci am scăpat.

Aici, în primul meu loc de detenție, l-am cunoscut pe viitorul meu soț. Acesta avusese parte de o arestare "originală" pe care

vreau să o povestesc. La meciul de fotbal România – Germania, disputat pe celebrul stadion "Venus", tribunile fusese arhipline. Oamenii veniți să vadă pe celebrul atacant Fritz Walter au avut ocazia să audă, stupefați, în timpul pauzei, un mic grup de tineri de la o peluză cântând cu patos "Sfântă tinerețe legionară". Ei bine, aceasta a dus la arestarea tuturor cântăreților de la peluză. Dictatură, deh!

- Dar tinerii care cântaseră nu știau că era dictatură? Având în vedere prigoana antilegionară de atunci, nu se așteptau la consecințe?

- Ti-am spus doar că motivul arestării îl consider "inedit". Bineînțeles că din partea lor a fost o copilărie, o naivitate, un gest inutil. Dar, pe de altă parte, Antonescu încă mai susținea că nu avea nimic împotriva "legionarilor cinstiți", și, cum toată lumea îl considera corect, tinerii nu se așteptau chiar la aşa ceva pentru un cântec.

- Ce a urmat după prima ta arestare?

- Alte câteva, tot fără nici o sentimentă judecătoarească.

În iunie, după prima eliberare, mă angajaștem ca stenodactilografă în P-ța M. Kogălniceanu, în apropierea fostului restaurant legionar. Acum acesta se numea "Berbec", dar pentru că aici cânta muzică populară Zavaidoc, a cărui faimă se afla atunci la apogeu, mulți numeau restaurantul "Zavaidoc".

În octombrie am fost arestată din nou, tot două luni, apoi încă de vreo trei – patru ori până în aug. 1944. Eram "suspectă"! Si asta se întâmpla și cu alți legionari: mereu se "protoceau închisorile".

Terminarea războiului mi-a dat speranța că voi fi lăsată în pace, să-mi continui studiile, să-mi înjhebez un cămin. Dar amără deziluzie! În mai 1948, noaptea, am fost iar arestată. Zeci de mii de legionari din toată țara au pățit același lucru. Am fost judecată și condamnată la 5 ani închisoare ca "dușman al ordinii sociale", același etichetă primind-o totuși ceilalți camarazi.

- Erai dușmanul ordinii sociale?

- Toți naționaliștii și toți creștinii nu sunt altceva decât dușmani naturali, potențiali ai orânduirii comuniste, nicidcum ai ordinii sociale. Dar cum "ordinea socială" de atunci era comunistă... Chiar dacă nu mai activasem pe plan legionar, eram "pe listă".

Să revin. Am fost întemnițată la închisoarea pentru femei, "Mislea", o fostă mănăstire izolată, ridicată de Petru Cercel și aflată la 18 km de Câmpina. Directoarea închisorii era Elena Tudor, licențiată în Litere și Filozofie, cu un fel de a fi imprevizibil. Avea dispreț pentru informatoarele voluntare, aprecia curajul și spontaneitatea deținutelor, dar nu se dădea în lături să te "altoiască" personal cu palma și să te acopere de injurii din cele mai triviale. Se aflau închise aici, separat, soția mareșalului Antonescu și o studentă, Sanda Pop care era condamnată la moarte pentru rezistență în munți.

După eliberare nu am mai fost arestată, dar eram tot timpul ținută sub supraveghere. Eram invitată uneori la Miliție, pentru a mă "ține în priză", să nu fac "vreo prostie" (mă avertizau mereu). Dar eu continuam să mă întâlnesc cu prietenele și camaradele mele, mergeam la înmormântările și parastasele camaradelor a căror tinerețe fusese distrusă de prigoane și închisori. Măcar atât puteam face și eu!

Și acum îmi amintesc de mama martirei NICOLETA NICOLESCU, care locuia vis a vis de Spitalul Colentina, pe str. Dragoș Vodă. Legendara Nicoleta, comandanță legionară, șefa Cetățuilor până în 1936 și apoi consilieră a Căpitănu lui, Vârfureanu (cel care preluase legăturile în teren după fuga lui Sima în Germania), fusese prinșă și asasinată de autorități, apoi arsă în Crematoriu în vara anului de mare prigoană antilegionară, 1939. Mama ei, deși era ortodoxă, lăsase testament să fie incinerată după moarte, așa cum sfârșise și fiica ei.

- Aș vrea să termin interviul cu o întrebare stereotipă: dacă ai fi din nou Tânără, ai parcurge același drum?

- Întrebarea este așa cum afirmi chiar tu, dar te dezamăgesc: n-am să-ți răspund așa cum, probabil, te aștepți să fac. Nu vreau nici să bravez, nici să fac frondă.

Credeam că Mișcarea Legionară se va relansa după 1989. În acest caz suferințele zecilor de mii de legionari asasinați, torturați, închiși, prizonieri, ar fi fost rodnice. Dar după 14 ani de la dispariția cenzurii dictatoriale comuniste, existând dreptul la liberă exprimare și la întrunire, după ce s-au clarificat atâta de aspecte din istoria noastră interbelică, prea puțini sunt adeptii liniei trasate de Căpitän.

Merg, destul de des, duminica dimineață, la biserică Sf. Ilie Gorgani. Până de curând am văzut la intrare, pe trepte, câțiva tineri în cămașă verde, ostentativi și cu tentă verbală agresivă. De curând văd niște tineri îmbrăcați în negru, cu insigne care

numai de români nu amintesc, cu atitudini și conversații cel puțin bizare după ce ies din biserică. Văd mereu vârstnici care trăiesc din amintiri, incapabili de a face ceva concret, constructiv, de perspectivă imediată, dar "arătători cu degetul", orgolioși și suspicioși. Am văzut și pretinse reviste "de dreapta" care fac jocul dușmanilor Mișcării, provocând inutil sau amalgamând diverse orientări, sau oferind obiective false.

Mă bucur însă că am cunoscut "Acțiunea Română" care este cu totul altfel decât cei descriși mai sus, mă bucur pentru că are o linie clară, dreaptă, de bun-simț, linia trasată de Căpitän. Văd că deși are mijloace modeste, se străduiește să îndrume tineretul dezorientat, otrăvit și robit de stăpânii de azi. "Cuvântul legionar" îl citesc cu plăcere pentru că scrie pe înțeleșul tuturor, pentru că are și istorie națională, și legionară, și actualitate, și, mai ales, atitudini naționaliste și creștine în legătură cu ceea ce se întâmplă azi. Îmi place și că aveți o poștă a redacției, că purtați dialog cu cititorii.

- Crezi că vom reuși ce ne-am propus?

- Îți amintesc de parabola talanților, dar și ce spunea Căpitänul: "Cel ce stă indiferent, fricos și laș în fața țării sale care moare, va fi blestemat de cei ce vin după el." Acum, chiar mai mult decât până acum, cred că este "ora Adevărului".

Dacă oamenii vor reuși să înțeleagă asta, totul e posibil. Iar

dacă nu, n-aveți ce să vă reprobați: voi ați ridicat steagul și ați pornit lupta. Cine poate, să vă urmeze, să vă ajute, iar cine nu – să aibă curajul să recunoască deschis și să nu vă îngreuneze misiunea, că suntem cu toții sătui de preteze, mofturi și "noduri în papură"!

Interviu realizat de E. Ghioceal

***

Attitudini

"RAȚIUNILE POLITICE" ȘI CRUCIADA COPIILOR

În anul 1192, cea mai mare cruciadă pornită spre Palestina s-a terminat cu un dezastru total. Împăratul Friedrich Barbarossa a murit înecat într-un râu din Siria. Mormântul Sfânt era pierdut. Numai o minună mai putea elibera Ierusalimul.

În 1212, pastorul Nikolas, un călugăr smintit din Köln, ține cuvântări "inspirate": numai copiii cei nevinovați ar putea înfrunta forțele răului. Așa că părinții trebuie să-i lasă pe micuții să se alinieze pe malul Mării Mediteranei în Italia și apele mării se vor despărții, iar ei vor putea păși pe uscat, ca Moise la plecarea evreilor din Egipt. Nikolas i-a fanatizat pe mulți și i-a convins să-și trimîtă copiii la moarte sigură, cu semnul franciscan "T" pe spate. Oligofreni, curvi și vagabonzi se alăturau copiilor pe drumul spre Ierusalim. Peste 25 000 au ajuns în Italia, la Piacenza, așteptând să se despărță apele mării. Au fost vânduți. Nikolas a cumpărat o corabie, s-a luptat în Palestina, a primit lauri de cavaler, dar mulți copii au ajuns sclavi în Orientalul Mijlociu. Un episcop din sudul Italiei l-a acuzat că a vândut copii și... tăcere. Nu se mai știe nimic de Nikolas nici de bani. În schimb, tatăl lui Nikolas a fost spânzurat la Köln și-a incitat feciorul să ducă în robie copiii din "Sfântul Imperiu Roman".

Ciobanul Stephan din Franța a strâns și el în același an de grație 1212 peste 30 000 de copii, i-a dus la Marsilia și a așteptat și el despărțirea noianelor de apă. Acolo nu erau însă cumpărațori de sclavi.

Delirul comun celor doi a avut o singură motivare: banii. Se zice că Nikolas a luat aurul pentru robi și a fost prădat. Unii spun că a fost aruncat în Adriatică. Erau alții mai hoți ca el, probabil din Ordinul Franciscan.

Francisc din Asisi fusese fecior de bani gata. A propovăduit săracia Domnului și a bisericii, devenind foarte popular, dar urât de biserică. În 1210, Papa Inochentie al III-lea fusese nevoit să recunoască Ordinul Franciscan, iar peste doi ani s-a produs tragedia copiilor.

Alți gladiatori, alți vânători de capete

Deși nu ne aflăm în plin Ev Mediu, există semne că societatea de consum ne împinge inevitabil spre raporturi primitive în societate. Sclavajul revine în forță, sub alte aspecte, desigur. De la Istanbul la Madrid și Lisabona, românii sunt vânduți ca vitele de povară în piață, direct, după cum spun disperații care nu pot să-și mai întrețină familiile în țară.

La fel ca pe timpul Imperiului Roman, există și un sclavaj de lux: lumea fotbalului sau lumea experților din diverse domenii. Cei care îi caută "la intelect", îi evaluatează și-i plasează pe specialiști se numesc "vânători de capete". La fel ca fotbalistii de azi, unii gladiatori străgeau averi fabuloase, devineau subiect de mare atracție pentru "lumea bună". Fotbalistii se vând pe bani grei, la fel ca gladiatorii care bucurau privirile stăpânilor prin actele lor de cruzime. Mingea a luat locul tridentului fatal. Femeile care nu au

căutare pentru rețelele de prostituție, pot culege usturoi prin Spania. Am cunoscut tineri care au fugit pe jos din patria lui Ion Iliescu până în Grecia, au mâncat sfecă și chiar buruieni, ca animale. Mulți au fost prinși, bătuți, batjocorați. În același timp, băncile și companiile transnaționale construiesc sedii de mare lux în țara noastră, care a devenit un fel de Thailanda a Europei.

Emma Nicholson: "Berlusconi trebuia trimis la psihiatrie"

Cea mai dezagreabilă imagine primitivă a sclavajului este oferită însă de vânzarea copiilor din România. De 14 ani, asistăm uluji la această barbarie. Abia acum înțelegem de ce presa internațională prezintă aproape exclusiv copii scofați de foame, atunci când venea vorba de România. Mafia parazita toată clasa politică din țară. Turcia îi obliga pe domnii vasali să dea și copii, pe lângă tribut și ciubuc pentru hăsișerif. Unii ajungeau ieniceri, alții erau castrați și transformați în eunuci. În numele aderării la Uniunea Europeană, "guvernele bacșă" din cei 14 ani au oferit copii partenerilor occidentali. Un cuplu din Londra a fost arestat fiindcă ținea doi copii înfișați într-o cușcă. Nu se cunoaște exact câți copii au fost sacrificați pentru organe sau câți oferă plăceri maniacilor din "lumea civilizată", în care vrem să intrăm.

Romano Prodi, președintele Comisiei Europene, Silvio Berlusconi, șeful guvernului italian, Antonio Di Pietro, campionul luptei contra mafiei din celebra campanie "Mani Pulite", senatorii americani John Kerry, candidat la președinția Statelor Unite, și Joe Lieberman sunt doar câteva exemple de mari "demnitari" care au făcut presiuni ("lobby") asupra lui Adrian Năstase pentru vânzarea copiilor. *"Este în interesul minorilor"*. În realitate, este vorba de foarte mulți bani.

Emma Nicholson, *"raportorul Uniunii Europene pentru România"*, ne-a avertizat în 2001 să nu mai vindem copii, a venit la București și și-a schimbat părerea brusc: *"România a făcut mari progrese"*. Recent, ne-a trosnit din nou: *"Dacă domnul Berlusconi i-ar cere copii domnului Tony Blair, cred că domnul Blair l-ar trimite la psihiatrie, să se relaxeze puțin. Aveți libertatea să spuneti nu."* Așa este, dar paralele sau paralei? Aici e hiba. *"The Guardian"* arată că un copil din patria nomenclaturii veșnice se vinde cu peste 50 000 de euro. *"Trebuie plătită o întreagă rețea, trebuie mituite autoritățile"*.

Tătucul smintitului Nikolas a fost spânzurat. Noi, mai credincioși decât nemții din Evul Mediu, am desființat pedeapsa cu moartea, dăm legi pentru protecția minorilor și acceptăm avansurile "demnitarilor" samsari de copii pentru structurile mafiope. *"Este spre binele copiilor"*. Măcar nu mai are nimeni neobrăzarea să spună că ororile se fac în numele credinței.

Viorel Patrichi

DUILIU SFÎNTESCU

(1909 – 2002)

Doctor inginer, doctor *Honoris Causa* al Universităților din Aachen și București

Membru al Mișcării Legionare

Membru al secretariatului permanent al lui Cornelius Zelea Codreanu (1936 – 1938)

Reprezentant al Mișcării Legionare din străinătate (1990 – 2002)

Membru al Senatului Legionar (2002)

Născut la București, a studiat la Politehnica din Berlin (1928 - 1934), unde a fost membru al Societății Academice Române și unde și-a luat doctoratul.

În 1934 s-a întors în țară ca inginer (la Reșița), apoi a intrat prin concurs ca inginer la CFR București.

L-a cunoscut personal pe Cornelius Zelea Codreanu în ian. 1936, la Predeal, la schi. Începând din martie 1936 a devenit membru al secretariatului Căpitanului, fiind responsabil, printre altele, cu păstrarea condiției de grade legionare.

În 1941 a plecat din țară, stabilindu-se la Paris. S-a început activitatea profesională ca membru fondator și secretar general la Convention Européenne de la Construction Metallique organizație cuprinzând 12 țări vest-europene, SUA, Canada și Japonia, devenind o somită mondială în domeniul construcțiilor:

- la Hong-Kong a construit, pe direcția cicloanelor sud-vestice, un imobil-laborator care este și astăzi singurul din lume cu această utilizare; la Metz (Franța) a construit o instalație originală pentru determinarea efectelor oricărui tip de incendiu asupra componentelor unei construcții;

- a colaborat în cadrul Academiei Americane de Științe la elaborarea unui program pentru reducerea dezastrelor naturale de pe glob;

- delegat permanent al UNESCO și președinte al Comisiei "Reducerea dezastrelor";

- rol determinant în orientarea UNESCO spre o participare multiprofesională pentru a răspunde nu numai cerințelor practice, ci și aspirațiilor omenești de ordin mai înalt, pe plan estetic, social, cu respectul tradițiilor și cu armonizarea între "nou și vechi";

- inovator în domeniul stabilității elementelor de construcție;

- rol primordial în armonizarea internațională a normelor tehnice de construcție;

- autor a zeci de lucrări de specialitate;

- activitate intensă pe plan mondial, organizând și prezidând congrese științifice și înțâlniri conferințe personale în 140 de orașe din cele 5 continente ale lumii, în 7 limbi, fiind încă activ la vîrstă de 90 de ani.

A primit titlul de doctor *Honoris Causa* la Universitatea din Aachen în 1973 și la Institutul de Construcții București în 1992.

Membru al Consiliului Legiunii din străinătate (1990 – 2002)

A considerat mereu perioada celor doi ani trăiți lângă Căpitan ca pe "un dar" care i-a dat sentimentul "unei datorii" de "fidelitate față de vrerea și jertfa lui Cornelius Zelea Codreanu".

Dornic să contribuie la redresarea morală a românilor și la educarea tineretului în spirit naționalist și creștin, după schimbarea din România din 1989 s-a deplasat de mai multe ori în țară pentru a culege mărturii despre evenimentele din viața Mișcării de la supraviețuitorii legionari implicați în aceste evenimente, publicând:

- "DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN - 1927-1939", București, 1993, reeditată de două ori și apoi reeditată din nou sub titlul *LEGIUNEA PENTRU SUPRAVIEȚUIREA NEAMULUI*,

- "Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc TOT ADEVĂRUL DESPRE MIȘCAREA LEGIONARĂ" - Ed. Crater, București, 1996.

Suntem în măsură să apreciem volumul imens de muncă și eforturile materiale pentru scrierea și editarea acestor cărți în zeci de mii de exemplare, întrucât prin bunăvoie fiice sale, d-na Sanda Sfîntescu, am intrat în posesia notelor și manuscriselor lui Duiliu Sfîntescu și a mărturiilor colectate de el din toată lumea pentru a prezenta "tot adevărul despre Mișcarea Legionară",

așa cum a fost el, nu cum au încercat să-l falsifice dușmanii și epigonii Mișcării.

Membru al Senatului Legionar (2002)

S-a stins din viață în dec. 2002 la Paris, fiica sa, Sanda Sfîntescu preluând lupta de o viață a tatălui pe linie românească naționalistă și creștină.

***

Extras din carte "RĂSPUNS la întrebări ale TINERILOR care doresc TOT ADEVĂRUL DESPRE MIȘCAREA LEGIONARĂ", pag. 418 – 421 ("Tragica deviere de la doctrina și voința lui Cornelius Zelea Codreanu"):

"Imediat după valul de arestări din 16 – 17 apr. 1938, căpetenile legionare rămase în libertate au format un așa-zis "comandament de prigoană". Denumirea era ușor abuzivă, întrucât această echipă nu avea ce comanda: Mișcarea Legionară își încetase, de fapt, activitatea. Acel comandament își propunea, mai curând, să țină legătura între legionari, să colecteze cotizații pentru ajutorarea familiilor celor arestați și să difuzeze indicațiile primite de la gradele legionare, în special de la Cornelius Zelea Codreanu.

Din îndisoare, acesta a lansat apeluri clare, insistente și repetate la liniște.

Comandamentul de prigoană i-a dat delegație lui Horia Sima – care nu avusese nici o activitate de natură să-l fi făcut cunoscut forțelor de poliție – pentru a asigura legătura cu legionarii din țară.

Activitatea desfășurată de Horia Sima a fost însă în flagrantă contradicție cu consemnul de liniște lansat de Cornelius Zelea Codreanu. Violențele gratuite pe care Horia Sima le-a provocat au facilitat tandemului Carol – Călinescu asasinarea lui Cornelius Zelea Codreanu, sub pretextul unei reacții de răspuns la tulburările din țară.

După asasinarea lui Cornelius Zelea Codreanu, Horia Sima, ca și alți legionari, pleacă în Germania. Acolo el își creează un grup de oameni, în general executanți docili ai ordinelor sale (grupul celor 17, numit așa de el însuși), cu care va lucra în mod secat, ignorând gradele legionare create de Căpitan.

Într-o țară în primăvara lui 1940, Horia Sima, în urma uciderii lui Cornelius Zelea Codreanu și a sutelor de legionari din anii 1938 – 1939, se pune la dispoziția lui Carol al II-lea.

(...)

În toamna lui 1940, după abdicarea lui Carol al II-lea și venirea la guvern a gen. Antonescu împreună cu Mișcarea Legionară, a permis intrarea unui număr însemnat de elemente oportuniste și turbulente care nu aveau nici o legătură cu linia trasată de Cornelius Zelea Codreanu."

"Despărțirea mea de Sima"

(...) Sima a stat câteva momente, concentrat, gândindu-se, și apoi mi-a spus: <<È foarte bine camarade, și-i dau o misiune. Vei studia, ca specialist, provocarea deraierii unui tren într-o regiune de pădure, pe care îl-voi indica ulterior. Va fi cazul pentru un tren regal. Iei legătura și cu legionarii de la Azuga și constituji o echipă de intervenție.>>>

Am rămas uluit. <<Cum? nu se poate! Cum e posibil așa ceva, când avem dispoziție de liniște totală? Si când Căpitanul e în mâinile lor?>>

M-a privit încrustat, dușmănos, și mi-a spus cuvintele care și astăzi îmi răsună în urechi: <<Camarade, dumneata nu ai cădere să judeci dispozițiile comandamentului. Le execuți, dacă ești vrednic.>>>

Evident, nu am fost vrednic. (...)

Aceasta este mărturia mea, pe care o pot repeta oriunde și oricând.*

DOBROGEA (continuare din numărul trecut)

Răpirea Cadrilaterului

O nouă ciuntire de pământ strămoșesc în același fatidic an 1940 a avut loc. La 7 sept.

1940, sub presiune externă a fost semnat la Craiova Tratatul de frontieră româno-bulgar prin care cele două județe din Cadrilater (Caliacra și Durostor) erau cedate Bulgariei. Dușmanii țării noastre aleseră momentul.

La frontiera româno-ungară maghiarii concentraseră 23 de divizii (din cele 24 existente în Ungaria) față de 8 - 10 divizii ale armatei române. La frontiera sovieto-română, rușii făceau manevre și demonstrații militare amenințătoare.

Concomitent cu desfășurarea tratativelor de la Craiova, la Viena s-a impus Dictatul prin care României i s-a smuls un teritoriu cu o suprafață de 43.492 km² și cu o populație de 2.609 000 locuitori, în majoritate români. Pe baza acestuia Tratat s-a procedat și la un schimb de populație: bulgarii din Dobrogea au fost transferați în Bulgaria, iar macedo-români de aici au ocupat satele depopulate prin plecarea bulgarilor.

Caliacra

Județul Caliacra, cu o suprafață de 4.500 km² și o populație de 183.000 de locuitori, avea în 1937 o economie agricolă înfloritoare, favorizată de o climă aproape mediteraneană, cu un peisaj aproape mirific. Județul avea podoaba Balicului, a stațiunii balneo-climaterice Ecene, considerată cea mai frumoasă plajă de pe litoral, biserici și multe așezări cu o bogată tentă orientală. Numele județului vine de la capul Caliacra ceea ce înseamnă în limba greacă "stâncă bună" întrucât corăbierii greci își găseau adăpost pe timp de furtună în golful liniștit, în zona Balicului de astăzi, fostă cetate a zeului trac Dionysos. Trecut sub dominație romană, județul a cunoscut o viață religioasă creștină. Aici a murit în luptă cu scitii împăratul roman Decius. Mai târziu, regiunea a fost guvernată de un duce bizantin. Negustorii genovezi au construit noi așezări și au dezvoltat un intens comerț maritim. Tot aici și-a avut reședința despotul Dobrotici. Teritoriul a făcut parte din corpul Țării Românești sub Mircea cel Bătrân, dar după nefericita bătălie de la Varna (1444) a fost ocupat de turci. La Balic a fost înălțat cartelul regal al reginei Maria. În mozaicul de rase și neamuri numărul românilor a crescut mereu prin coloniști munteni, macedo-români, bănăteni, mocani din Ardeal.

Centre puternice românești, au dat mari luptători pentru țară, din rândurile lor s-au desprins figuri proeminente de intelectuali creștini, naționaliști, dacă ar fi să amintim doar o parte dintre legionari și comandanții legionari: Hristu Cavachi, Iancu și Petre Caranica, Petre Popescu, Olimpia Zeana, Ionel Zeana, Constantin

Papanace; din numărul lor mulți au căzut sub gloanțele dușmanilor Mișcării Legionare și ai neamului. La Bazargic, capitala județului, a scos comandanțul legionar Constantin Papanace ziarele: *Armatolii*, *Buciumul*, *Legionarii*.

Durostor

Și celălalt județ, Durostor, este o vatră de pământ strămoșesc cu o suprafață de 3.226 km² și o populație în 1937 de peste 230.000 de locuitori, județul își marcă vechimea prin chiar stema lui: bustul lui Mircea cel Bătrân. Durostorul și-a luat numele de la vechea cetate celtică, apoi romană, Durostorum, așezată pe locul Silistrei de astăzi. Până la cucerirea romană regiunea facea parte din Dacia pontică. Pe lângă Durostorum, ținutul cuprindea și o altă așezare importantă: Transmărisca, Turtucaia de astăzi. Aici, în Durostorum, și-a avut sediul legiunea XI Claudia. Mircea cel Bătrân a stăpânit ținutul, ca de altfel întreaga Dobrogea. În urma bătăliei de la Varna, regiunea a intrat sub dominație otomană. Durostorul, după pacea de la București s-a reînscris la România. Județul Durostor s-a înscris în mare luptă pentru Dumnezeu, Țară și Neam, dând multe jertfe. A fost asasinat cu crucea în brațe șeful legionar al județului, comandanțul legionar Grigore Pihu, ca și mulți alți legionari de origine macedo-română care s-au jertfit pentru o sfântă cauză românească: medicul Paul Craja, agricultorii Cola Nastu, Costa Manganita, Ahile Culețu, Nisa Memu.

De altfel, în toată Dobrogea s-a desfășurat o vie activitate de luptă și de educație legionară. La Carmen Sylva a fost organizată cea mai mare tabăra de muncă legionară. În Dobrogea a căzut la 22 nov. 1933 primul martir al Mișcării, studentul Virgil Teodorescu, în timp ce lipsea afișe electorale. Din Dobrogea s-a ridicat Bănică Dobre, comandanțul al Bunei Vestiri, luptător în Spania, asasinat în masacrul antilegionar din noaptea de 21/22 sept. 1939.

Radu Constantin

***

INSULA ŞERPILOI

Un alt străvechi pământ românesc ne-a fost furat de același vecin de la răsărit: Insula Șerpilor. În disprețul adevărului istoric și al normelor internaționale, mica insulă din bazinul Mării Negre, aflată la numai cca 45 km de gurile Dunării, mai exact la nord-est de orașul-port Sulina, din cauza poziției strategico-militare pe care o deține a atras în diferite momente ale istoriei interesul unor state străine.

Insula, cu o suprafață de numai 17 ha, controlează gurile Dunării și deci și accesul fluviului spre Europa și spre țara noastră. Prin mijloace tehnice moderne (emisioane puternice de radiolocație, radar) controlul se poate întinde în toată zona Balcanilor, a Mării Adriatice și până pe coastele africane ale Mării Mediterane.

În antichitate

Insula Șerpilor s-a rupt din vremuri imemoriale de pământul dobrogean. În preistorie Insula nu a fost locuită permanent. Din neolicic s-au găsit însă și urme de tabere sezoniere neanderthaliene. Mai târziu, navigatori greci care străbăteau Marea Neagră (Pontul Euxin, cum o denumeați grecii) își găsiseră un loc de popas în "Insula Albă", "Leuke" sau "Achilleis", cunoscută mai târziu sub numele de "Insula Șerpilor". Aici a fost ridicat de corăbierii din Milet un sanctuar în cinstea lui Ahile Pontarches, protectorul navegației și al comerțului din întregul Pont, eroul luptelor troiene și personaj central din Iliada. Eroul grec, mort, a fost adus la mama lui, Tethys, fiica lui Uranus, în Insula Leuke.

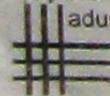
Legenda mitică furnizează totuși câteva informații despre "un lac lat și adânc" - deci Istrul, adică Dunărea, care a purtat și corabia argonauților Argo în căutarea Lânei de Aur al cărei periplu s-a desfășurat în Marea Neagră și în apropiere de Insulă, menționată pentru prima dată de către poetul Arctinus din Milet (în jurul anului 777 î.Hr.) și localizată mai târziu de un alt poet grec, Pindar (cca 518 - 438 î.Hr.), apoi de Euripide (480 - 406 î.Hr.), de Philostrat, Lycophron și alții. Toate aceste mențiuni au ca punct de referință legenda lui Ahile.

O expediție rusească din 1841 continuată și în 1850 mai găsise în Insulă resturi de blocuri de marmură și de calcar din vechiul sanctuar dedicat eroului grec, inscripții, fragmente de vase, monede grecești, romane, tătare, poloneze, turcești, inele și altele. Aceasta înseamnă că, deși Insula continua să fie nelocuită, era des vizitată de străini.

Decăderea templului din Insula Șerpilor se presupune că s-a accentuat după Edictul din Milan (313) al lui Constantin cel Mare. În orice caz, Insula în sine nu mai este menționată, referințele făcându-se pe întreaga zonă a gurilor Dunării, Dobrogei și a Mării.

Stăpânirea otomană

Este foarte probabil că Marea Neagră, devenind "un lac turcesc", și Insula Șerpilor care aparținuse Moldovei a intrat în stăpânire otomană. Momentul trebuie să fi survenit după ce Stefan cel Mare a pierdut cele două cetăți importante și puternice: Chilia și Cetatea Albă.

Dacă în antichitate Insula Şerpilor a purtat numele arătat mai înainte, în evul mediu a primit alte denumiri: Selina, Caceania, Isola Rosia, Rubea Fiordonix (din grecul Phiodonisi - Insula Şerpilor). În hărțile rusești - Zmeinoi Ostrov, iar în cele turcești - Ilan Adassi, toate traducând numele de "Insula Şerpilor". Din simpla enumerare acestor nume rezultă interesul turcilor, venețienilor, rușilor pentru zona Insulei Şerpilor.

Tratate ruso - turce și stăpânirea rusească

Îșiarea imperiului țarist la Marea Neagră, acțiunile militare împotriva turcilor, imixtiunile din ce în ce mai flagante ale rușilor în Principatele Române, au împrospătat din nou atenția și asupra gurilor Dunării.

Tratatul de pace din 28 mai 1812 de la Hanul lui Manuc din București încheiat între ruși și turci a însemnat și amputarea Moldovei de Basarabia; se mai înscră în art. IV al Tratatului că "...insulele mici de aici și nepopulate înainte de război să nu fie ocupate și luate în stăpânire de nici unul dintre state, iar de acum încolo, neconstruindu-se pe aceste insule nici un fel de fortificații și întărituri, ele să fie lăsate deșarte ...". Insula Şerpilor nu era amintită, dar rușii au considerat că, în baza unui protocol încheiat în 1817 la Constantinopol între cele două puteri prin care brațul Sulina trecea sub stăpânirea Rusiei, și insula le-ar apartine. În urma altui război rusuo-turc încheiat prin Pacea de la Adrianopole (sept. 1829), rușii au căpătat și brațul Sfântu Gheorghe, devenind astfel stăpâni pe întreaga Delta, și ca atare Insula Şerpilor - de care nu se amintea în Tratat - ar fi rămas de facto în posesia lor. În 1837-1847, pentru orientarea vaselor în zonă, rușii au construit un far folosind și blocurile de piatră din ruinele templului lui Ahile.

Insula Şerpilor – anexă a Deltei Dunării

Războiul Crimeei (1853-1856) s-a încheiat cu Tratatul de la Paris (30 martie 1856) care sănătăoia Rusia învinsă. Imperiul țarist a fost obligat să cedeze cele trei județe din sudul Basarabiei: Cahul, Bolgrad și Ismail, împreună cu Delta și gurile Dunării. Nu se prevedea nimic în legătură cu Insula Şerpilor.

Într-un protocol încheiat la Paris la 6 ian. 1857 se consemna printre altele că "intrucât Tratatul de la Paris ca și tratatele încheiate anterior între Rusia și Turcia au păstrat tăcerea asupra soartei Insulei Şerpilor, se culvine ca această insulă să fie considerată ca o dependentă a Deltei Dunării și, în consecință, trebuie să urmeze destinația acesteia".

Turcia se angaja să întrețină pe insulă un far.

Este astfel primul act de drept internațional care s-a referit în mod expres la Insula Şerpilor.

Apartenența Insulei Şerpilor la România

Tratatul de la San Stefano încheiat în martie 1878 înscră că Imperiul Otoman trebuia să cedeze Rusiei, printre altele, și Sangeacul Tulcei (districtele Chilia, Hârșova, Cusurghe și Medgidia) și insulele Deltei Dunării. Guvernul rus menționa că nu intenționa să anexeze aceste teritorii; la tratativele purtate, partea română nu a fost nici măcar consultată.

La Congresul de la Berlin, deschis la 1/13 iunie 1878 în care s-au revizuit prevederile Tratatului de la San Stefano, a fost recunoscută independența de stat a României și, potrivit art. 46, a fost recunoscută și reunirea insulelor din Delta Dunării, cât și a Insulei Şerpilor și a Sangeacului Tulcea cu țara-mamă.

În virtutea acestor prevederi Insula Şerpilor împreună cu Delta Dunării a trecut în posesia României la 12 apr. 1879.

Primul război mondial

Primul război mondial a debutat pentru țara noastră cu o comunicare adresată Comisiei Europene a Dunării (cu sediul la Galați) prin care se arătau măsurile ce se vor lua în situația conflictului dintre România și Austro-Ungaria. Printre aceste măsuri era una care privea și Insula Şerpilor: și anume, aflată la 45 de km de Sulina, Insula era declarată zonă militară sub comanda șefului militar al portului și orașului Sulina. Vasele de război inamice, în spatele celor ce aparțineau Germaniei, au reușit să distrugă farul din Insulă ce va fi reconstruit în 1922 de Comisia Europeană a Dunării. Tratatul de la București (care nu a fost ratificat de România) din 24 apr./7 mai 1918 a impus țării noastre condiții grele printre care și cedarea către Puterile Centrale a întregii Dunări, implicit și a Insulei Şerpilor.

La sfârșitul războiului, Tratatul încheiat la Versailles nu amintează nimic de Insula Şerpilor ceea ce însemna că, potrivit cu normele dreptului internațional, ea continua să se afle în posesia României, pe insulă fluturând drapelul tricolor.

În perioada interbelică, Insula și zona contiguă a făcut obiectul unor cercetări științifice, a unor vizite turistice românești, canonice, urmând să se ridice în Insulă un paraclis, un schit și o stație de salvare. Toate aceste proiecte au rămas însă nerealizate, după cum nerealizată a rămas și intenția Ordinului Suveran și Militar al Cavalerilor Ospitalieri ai Sfântului Ioan din Ierusalim, cunoscut mai mult sub numele Ordinului Cavalerilor de Malta, de a construi cu sprijinul guvernului României un spital pentru bolnavii de pelagră.

Al doilea război mondial

Imperialismul german și sovietic își vor aduce statele tot mai aproape de granitele noastre, și deci, și de Insula Şerpilor. Pactul Molotov - Ribbentrop din 23 aug. 1939 a avut urmările cunoscute. Nici Pactul și nici "acordul" româno-sovietic, din 28 iunie 1940 - în fond ultimatumul sovietic - nu amintează de Insula Şerpilor care și în fapt și în drept aparținea României.

La 28 sept. 1940, unitățile armatei sovietice au intrat și au pus stăpânire pe brațul Chilia și mai apoi pe ostrovale din zonă.

La 22 iunie 1941, România a intrat în război pentru a realipi la trupul țării provinciile răpite de sovietici. Flota română din Marea Neagră s-a găsit în subordinea comandamentului german "Amiral Marea Neagră": era prea mare disproportiona dintre flota română și cea sovietică. Este probabil, deși nu există dovezi certe, ca și Insula Şerpilor să fi fost ocupată de germani.

Răpirea Insulei după cel de-al doilea război mondial

Înfrângerea puterilor Axei a creat pentru România o situație extrem de confuză, privită din punctul de vedere al colaborării militare, situație provocată de armata și guvernul sovietic. În astfel de condiții, sovieticii au profitat din plin, tratând țara noastră ca stat inamic: au luat prizonieri, au dezarmat pe noii lor aliați și, printre altele, au debărcat în Insula Şerpilor pentru a asigura funcționarea farului și au interzis accesul navelor române pe Insulă.

Convenția de armistițiu între guvernul român și Națiunile Unite, semnată la Moscova la 13 sept. 1944 stabilea, printre altele, că frontieră de stat dintre România și URSS urma să fie cea existentă la 28 iunie 1940. Nu se menționa nimic despre Insula Şerpilor. Aroganța sovieticilor s-a manifestat pe toate planurile, nu numai pe cel politic, ci și economic, cultural, învățământ, în viață publică și privată. În ceea ce privește Insula Şerpilor, ocupantul bolșevic a trecut la o nouă fază, trecând insulă în interiorul frontierelor maritime ale Uniunii Sovietice. Lipsea și de această dată un document care să reglementeze problema.

La 4 febr. 1948 s-a semnat "Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală pe 20 de ani" dintre guvernul comunist de la București și ministrul de Externe rus, V. M. Molotov. Cu acest prilej s-a semnat și un Protocol referitor la precizarea parcursului liniei frontierei dintre cele două state. Protocolul încălca prevederile Tratatului de pace de la Paris din 1947 stipulând, în pofida oricărei norme de drept internațional, că Insula Şerpilor "intră în cadrul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste". La 23 mai 1948, în aplicarea pct. b Anexa II, Insula Şerpilor a fost predată pe baza unui simplu proces verbal semnat de primul secretar al Ambasadei Sovietice și de E. Mezincescu - Meisinger - secretar general în Ministerul Afacerilor Externe din R.P.R. În termeni documentului "a fost înapoiață" Uniunii Sovietice făcându-se totodată "formele legale de predare a insulei". Era o minciună sfrunțată întrucât insula nu a aparținut de drept niciodată rușilor. De menționat că Protocolul nu a fost ratificat de organele abilitate ale celor două state și deci, din punct de vedere al normelor de drept internațional, nu are nici o valoare juridică și este și anticonstituțional.

Insula – în componenta Ucrainei

Dezmembrarea fostului imperiu sovietic a modificat și situația insulei, aceasta trecând, ca și nordul Bucovinei, în Tînțul Herței și sudul Basarabiei, în componența Ucrainei.

Încercările, timide de altfel, întreprinse de guvernările noastre, privind retrocedarea Insulei, s-au izbit de refuzul rușilor: "problema este de competență guvernului Ucrainei", ori acesta respinge orice "aluzie" la aceste teritorii pe care le consideră ucrainene. Intenția vecinului de la răsărit este clară. Pe platoul continental se găsesc mari rezerve de petrol și gaze naturale. De aici și dorința Ucrainei de a extinde platoul continental la 24 de mile maritime. Ori un simplu calcul ne arată că 24 de mile înmulțit cu 1852 de metri (cât era o milă maritimă) înseamnă 44 448 de km, adică se ajunge la teritoriul românesc.

Radu Constantin

REVISTA PRESEI DIN BUCOVINA DE NORD

Conform ultimului recensământ al Ucrainei efectuat în 2001, trăiesc în zona Cernăuților peste 425 000 de români, ei fiind a doua minoritate națională a Ucrainei, după ruși.

În afirmarea și menținerea etnicității lor românești au un substanțial sprijin de la ziarele care apar scrisă în grafie latină, la care colaborează permanent cei mai buni și care nu și-au uitat niciodată patria-mamă de la care au fost smulși cu brutalitate.

PALATUL MITROPOLITAN DIN CERNĂUȚI

ARCASUL

Publicație independentă românească
Anul X, Nr. 6 (199) "Cernăuți"

Fondator și editor:
Vasile TĂRĂTEANU

articol intitulat semnificativ "Vin ai noștri, pleacă-ai noștri, noi rămânem tot ca proștii". Este o palmă dată istoriei încrucișate se consfințesc granitele actuale între cele două țări și România renunță la Insula Șerpiilor care a fost cedată fostei URSS fără nici un act. și aceasta în pofta vitregiei sortii bucovinenilor, în pofta deportărilor, colectivizărilor și desnaționalizării forțate! Sub titlul "Din Boian la Vatra Dornei" se arată că Societatea Scîtorilor Bucovineni din Suceava și Societatea "Mihai Eminescu" din Cernăuți au organizat o excursie în locurile legate de numele lui Eminescu: orașul Noua Suliță, satul Boian, orașul Cernăuți, satul Crasna din Storojineț, mănăstirea Putna, orașele Câmpulung Moldovenesc, Vatra Dornei și Suceava.

În nr. 201 al aceleiași publicații se remarcă articolele "Politica de discriminare" scrisă tot de Tărăteanu, în care se atacă modul tendențios în care se prezintă în manualele școlare ucrainene istoria românilor.

O publicație de remarcabilă ținută intelectuală cât și grafică este revista trimestrială de istorie și cultură "GLASUL BUCOVINEI". Merită să reliefăm conducerea redacției cernăuțene, având o prestigioasă componentă: distinsa doamnă prof. dr. Alexandra Cernov, Ștefan Hăstiac, Ilie Luceac și poetul Vasile Tărăteanu. Rubricile permanente unde sunt găzduite între 1 și 3 articole spun tot despre înaltul conținut al publicației și despre documentarea meticuloasă. Iată câteva exemple: "Din istoria Neamului", "Bucovina - procese istorice și sociale", "Personalități bucovinene", "Critică și istorie literară", "Poezie - proză", "Folclor bucovinean", "Aniversări cernăuțene", "Arhiva Bucovinei" și "Restituiri".

glasul
BUCOVINEI
CERNĂUȚI → BUCUREȘTI

O altă publicație cernăuțeană este "SEPTENTRION LITERAR", revista Scriitorilor Români din Bucovina de Nord. Numărul pe care îl am în față, de exemplu, consacră jumătate din spațiu poetului Arcadie Suceveanu și cealaltă jumătate conține articole semnate de Pavel Tugui, Rodica Cojocaru, și versuri de Luciana Vladimir și Natalia Talmacec.

Zorile Bucovinei

Ziar social-politic, economic și cultural

articoul "Dureri netrecătoare, duminica memoriei la Boian." Este vorba despre monumentul din com. Boian înălțat în memoria victimelor regimului stalinist.

O notă bună și pentru modul cum a fost alcătuit calendarul lunii octombrie, toate cele 31 de repere referindu-se la trecutul nostru românesc. De aici aflăm că în 1938, pe data de 15 oct. a fost pusă în funcțiune prima linie de troleibuz din România întregită, în orașul Cernăuți, pe distanță Reședința Mitropolitană - cimitirul vechi de la Horecea (cimitirul de la Horecea este un ansamblu cu opere funerare de mare valoare).

În schimb, un lucru mă nedumerește - și încă neplăcut: pe frontispiciul publicației este trecută data Tondării 15 febr. 1991, dar parcă pe atunci limba română nu mai era cea oficială, iar cuvântul "zorile" era demonetizat de folosirea excesivă în epoca stalinistă când "lumina venea de la răsărit"...

"FĂGUREL" este unică revistă românească pentru copii din regiunea Cernăuți. Din păcate, din lipsa unui sprijin financiar permanent, este nevoie să apară cu intermitență.

Un alt ziar românesc este "ZORILE BUCOVINEI", bisăptămânal al căruia redactor șef este Nicolae Toma. De format mare, publicația are articole din toate domeniile, multe reclame, programele televiziunilor centrale și locale. În numărul 66 se distinge Boian înălțat în memoria victimelor

Anul IV, Nr. 1 (14), Septembrie 2003

"distrus ultimul stâlp al românismului", "Tinerii români din regiune sunt ignorați de noul guvernator", "Un popor care și uita istoria riscă să o repete" etc., ele spunând aproape tot și nefiind astfel nevoie de sublinierea mea. Totuși merită și reliefat articolele "Surprize neplăcute în nou an de învățământ", în care se arată, în mod deosebit de critic, cum în școlile cu predare în limba română lipsesc manualele, elevii fiind nevoiți să învețe după manualele ucrainene, iar unii profesori numiți nu cunosc decât limba ucraineană.

"CONCORDIA", condus de Simion Gociu, este alt ziar al populației românești din Cernăuți, un săptămânal cu tiraj de 3000 de exemplare. În paginile acestuia predomină articolele culturale, lipsind aproape cu desăvârșire articolele combative pentru cauza românismului. Regretabil.

ziarului prezintă câteva monumente ale arhitecturii minunatului și străvechiului Cernăuți, că și a oaspeților veniți de pe cele mai diverse meleaguri.

În schimb, o surpriză plăcută, în primul rând prin aspectul grafic deosebit ne oferă revista lunară de cultură, opinie și divertisment **"FAMILIA"**. Publicația apare la Herța, regiunea cu masă compactă de români, redactor șef fiind Vasile Baciu. Atrag atenția ineditile articole "Aurel Vlaicu la Cernăuți" (scris de Dragoș Olaru), "Un cântăref al limbii române" (autor Petru Grigor), "Din istoria satului" de Eugen Trestian, precum și pagina de poezii scrise în cel mai pur grai românesc. Ilustrația

Emilian Georgescu

***

VASILE TĂRÂTEANU

Valoros poet și publicist nord-bucovinean contemporan,
fondatorul și editorul revistei naționale românești ARCAȘUL

LECTIE DE GEOGRAFIE

*"De două mii de ani acest pământ
din trupurile noastre face parte."
(Nichita Stănescu din carte "Un pământ numit România")*

Încă n-am reușit
să desenez conturul Patriei
exact precum este
De fiecare dată îl fac
cum aş fi vrut să fie
Ba îl adaog niște lanturi de munte
veșnic verzi,
care cresc în afară
și împrejurul lor
tot verde - o câmpie
iar deasupra ei -
lăcrimând o vioară
Păduri seculare
mănușchi de râuri
ca niște crengi rețezate
Orașe străvechi -
colier de cetăți
Și cine știe câte mii de sate?
Încă n-am reușit să desenez
conturul Patriei
exact precum este
De fiecare dată îl fac
cum aş fi vrut să fie

Ba îl lipesc o bucată de mare la loc
și o insulă mică
semănând cu-n ghic
sau cu jumătatea de sus
a unei harpe
sau - de ce nu? -
cu capul strivit al unui șarpe...

Încă n-am reușit să desenez
conturul Patriei
exact precum este
nici cum ar trebui să fie
În sufletul fiecăruia din noi
se răzvrătește o altă geografie
- Nu-i nimic!
parcă-l aud pe Nichita,
zicându-mi: - Bătrânel!
Patria ta și a mea e aceeași
și va rămâne
încă nesfărtecata hartă
a limbii române.

"PARIA"

Acest cuvânt, "paria", în dicționarul limbii române are închisori. Horia Sima însă s-a dus la Hitler (care era pe ducă) și a următoarea explicație: 1. (în India, în concepția brahmanilor) persoană care se află în afara castelor și care este lipsită de orice drepturi; 2. persoană urgizită, disprețuită, căreia nu i se recunoaște nici un drept.

Gândindu-te că la sutele de milioane de indieni sunt cel puțin câteva milioane de oameni care fac parte din această categorie oropsită, te întrebă ce gândesc acești oameni și cum privesc ei celelalte clase ale societății hinduse care i-au alungat la margine.

Întorcându-ne în țara noastră, România mergea cu pași mari spre o cultură proprie și o civilizație înfloritoare. Cel care a stopat toată această dezvoltare a României Mari, a fost: dezertorul, trădătorul și criminalul rege Carol al II-lea. A fost dezertor din primul război mondial, când era căpitan comandant de regiment și a fugit la Odessa unde s-a căsătorit cu Zizi Lambrino. A trădat țara, cedând Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herța - rușilor; două județe din Dobrogea (Caliacra și Durostor) - bulgarilor și nord-estul Transilvaniei - ungurilor, toate fără luptă. Ca un criminal a dat ordin sa fie omorâți 257 de români (legionari) fără judecată (mulți scoși din casă noaptea și din închisori și lagăre, fapt nemaiintâlnit într-o Europă civilizată la mijlocul secolului XX).

De atunci, de la dictatura lui din 1938, a început dezastrul României, de atunci românii legionari au devenit "paria" societății românești. În timpul dictaturii regale, erau urmăriți ca iepurii și împușcați, pentru credința lor într-o Românie înfloritoare în care să împușcă, pentru credința lor într-o Românie înfloritoare în care să domnească dreptatea, cinstea și Adevarul ("Să faci, Căpitane, o

De ce erau persecuți ? pentru că cereră pedepsirea legală a tuturor celor ce furaseră din avereia statului, din munca oamenilor. Cine erau cei care furau din avutul țării ? Toți politicienii în frunte cu regele Carol al II-lea (printre altele, afacerile Fockner și Skoda). Atunci era firesc ca toți politicienii, în frunte cu regele, să dorească moartea legionarilor.

Trebuie să recunoaștem deschis că aşa-zisa perioadă de guvernare legionară a fost plină de greșeli făcute de Horia Sima pus în fruntea Mișcării Legionare prin decret regal, care era neavent și nechemat, pentru că incompetența s-a văzut clar în cele aproape patru luni de guvernare când a reușit să piardă tot capitalul adunat de Cornelius Zelea Codreanu în cei zece ani de lupte, suferințe, morți și închisori. Poate în mod firesc, după uciderea Căpitanului (30 nov. 1938) și a elitei legionare (21 sept. 1939), când au pierit uciși aproape 300 din cei mai buni, s-au ridicat cei de la periferie. Mai râu însă a fost la partidele istorice când a pierit Iuliu Maniu, marele patriot: partidul național țărănesc s-a destrămat.

Același lucru s-a întâmplat și la liberali, unde după dispariția vestitei familii Brătienilor au apărut fripturiști cu duiumul. La legionari au început unii "să dea din coate" ca să ajungă în frunte. Cazul cel mai elocvent a fost Horia Sima care nu și-a dat seama (sau nu a vrut să recunoască) că nu are stofă de conducător, făcând greșeli după greșeli și în țară, și în exil. În societate sunt oameni făcuți să construiască ceva, să realizeze ceva, și alii sunt făcuți să strice ce fac alii, să distrugă. Astfel Horia Sima a reușit să distrugă ceea ce a construit Cornelius Zelea Codreanu, Căpitanul Mișcării Legionare. Printre greșelile făcute de Horia Sima: refuzul de a preda pe criminalii care au omorât pe prof. N. Iorga și Virgil Madgearu justiției, asasinatele de la Jilava (acei oameni omorâți și au multe și trebuia să le spună, nu să le ducă în mormânt, așa cum poate dorea Sima. Altă greșeală: a luptat împotriva gen. Antonescu care era conducătorul statului și care îl făcuse pe Sima vicepremier-ministrul. Rușii de abia așteptau o răsmerită în România, iar Sima face așa-zisa rebeliune care a fost un vodevil de proastă calitate, ca tot ce a făcut Horia Sima; apoi a fugit în Germania în portbagajul mașinii unui neamț, noi rămânând să facem închisoare pentru neghioibile lui și ale altora de aceeași calitate. În Germania, în loc să stea liniștit ca să nu provoace înăsprirea situației legionarilor din țară, mai ales că România era în război, a fugit în Italia la Mussolini, fiind trimis pachet înapoi în Germania. Dar să vedem ce consecințe a avut aventura acestui descreierat. Toți legionarii care aveau procese pe rol pentru "activitate politică interzisă" și trebuiau să primească condamnări între 2 și 5 ani, au primit între 15 și 25 de ani muncă silnică (dușmanii lansaseră zvonul că Horia Sima vine în țară să facă revoluție). La 23 aug. 1944 s-a dat o amnistie pentru toți detinuții politici și trebuia să fim cu toții eliberați din

făcut un guvern-fantomă la Viena, cu el prim ministru! Iar nimic, iar praf în ochii lumii, când toată lumea vedea dezastrul Germaniei hitleriste. În schimb, noi, cei din închisori, nu mai beneficiam de amnistie și din cauza acestui dement a trebuit să mai stăm în închisoare (unii patru, alții zece și unii până la douăzeci de ani).

Atât în străinătate, cât și în țară, în închisori și în libertate, Mișcarea Legionară s-a împărțit în două: de o parte cei care păstrează linia veche a Căpitanului și a elitei legionare (denumiti "codreniști") și pe de altă parte cei care l-au acceptat pe Horia Sima ("simiști").

Tragedia acestui neam românesc a fost ca după parodia de regalitate să urmeze epoca bolșevică 45 de ani, care nu numai că a preluat această persecuție a legionarilor, dar în afară de a-i considera "paria" societății, au mărit în așa măsură persecuțiile încât în închisoare au dat naștere fenomenului de distrugere fizică și morală a detinuților legionari denumit "reeducarea de la Pitești", în care au murit, s-au sinucis și au înnebunit tineri studenți români în care au murit, s-au sinucis și au înnebunit tineri studenți români viitorul societății. De altfel acolo, din mijlocul Gheenei, cu de la sine putere a apărut "sfântul închisorilor" Valeriu Gafencu. Iar dacă credeți că afară, în așa-zisa libertate, era mai bine, vă înșelați: era de ajuns să spună cineva: "Cutare este legionar, l-am auzit vorbind de bine despre legionari" și era imediat arestat, schinguit și chiar condamnat. Era chiar o vorbă în închisori și lagăre: "Căți ani ți-ai dat?" "Cinci", era răspunsul. "Ce ai făcut?" "Nimic." "Nu se poate, pentru nimic se dau numai doi ani." Iar de prin 52-53 se trimiteau la Canalul Morții fără judecată, cățiva ani, "la muncă".

Au mai trecut ani, s-au mai schimbat multe, până și comunismul a sucombat și și-a schimbat culoarea și comportamentul, foștii comuniști au devenit peste noapte capitaliști. Dar "paria" a rămas. Multă poate nu și dă seama ce a însemnat cei 45 de ani de comunism. Cornelius Zelea Codreanu, Căpitanul Mișcării Legionare a fost vizionear care din 1937 a spus: "DACĂ BOLȘEVICII VOR PĂTRUNDE ÎN ȚARA ROMÂNEASCĂ, EI NU VOR PLECA PÂNĂ NU NE VOR BOLȘEVIZA, IAR CONSECINȚELE SUNT INESTIMABILE." Câtă dreptate a avut s-a văzut și se vede și astăzi sub neocomuniști.

Aici, în Chicago, o doamnă Cornelius mi-a spus următoarele: "Până nu te-am cunoscut știam de la școală, din familie, că legionari au fost: teroriști, crimiinali, bandiți și au făcut numai rău țării. Acum, și mai ales după ce ți-am citit și carte, mi-am dat seama că am fost mintit zeci de ani. Acum am înțeles că au suferit acești legionari și că de mult au fost persecuți."

La fel un Tânăr, când l-am invitat la parastasul lui Cornelius Zelea Codreanu și al celorlalți 13 martiri, mi-a răspuns: "Nu, nu vin la probleme legionare." Dar l-am rugat să-mi citească carte "De la liniște la căntec" și după aceea să stăm de vorbă. Când ne-am mai întâlnit mi-a spus: "Nu mai este nevoie, m-am lămurit că toată istoria acelor timpuri a fost neadevărată, așa că vino la mine să bem un pahar pentru ADEVĂR ȘI DREPTATE."

Această situație de "paria" a legionarilor români nu s-a schimbat prea mult, pentru că poți fi once altceva în România de azi: țigan (și atunci ești compătimit pentru că se face ură de rasă cu tine, țigani, care ai doi regi și un împărat țigan), ungur (de unguri să nu te atingi pentru că, după ce au partidul lor și sunt și în guvern, au școli și licee în limba lor, iar acum vor federaliza și universitate în limba maghiară - la un milion patru sute de mii de unguri, în Statele Unite ale Americii sunt aproape 25 de milioane locuitori de limba spaniolă și nu au universitate în limba lor, se învață spaniola ca și franceza sau germana, în școli și licee, la cerere). Homosexualii și masonii sunt ocruti de lege în România, numai legionarii sunt socotiți fasciști, deși toata lumea știe că la procesul de la Nurnberg legionari nu figurează printre mișcările fasciste (și este firesc pentru că în tot timpul celui de al doilea război mondial au fost în închisori și lagăre, atât în țară, cât și în Germania, deci puteau fi socotiți luptători antifasciști. Totuși starea de "paria" se menține. De ce?

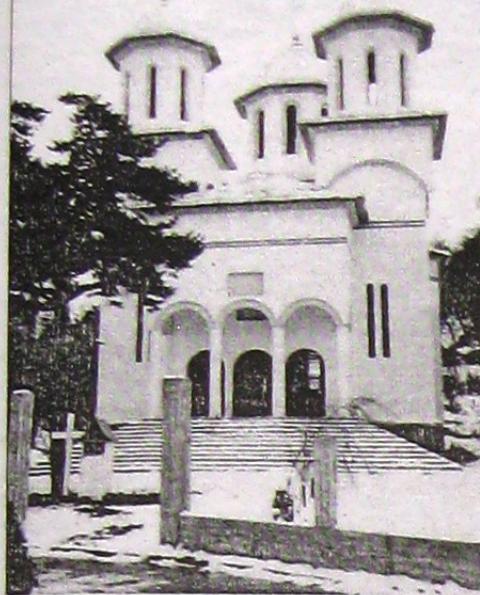
Jean Bukiu

membru al Senatului Legionar

(legionar format în Frăția de Cruce din vremea Căpitanului, stabilit la Chicago după 16 ani de închisoare comunistă)

Chicago 17 dec. 2003

CUIBUL "NICADORII" DIN CORIȚA (ALBANIA)

Petre Tuțea spunea laconic: "Macedonenii sunt cei mai buni români". Avea admirări pentru ei deoarece, în ciuda vicisitudinii vremurilor, răspândiți în mase compacte prin Grecia, Bulgaria, Albania, ei nu și-au uitat niciodată limba și obiceiurile străvechi, fiind, în plus, recunoscuți ca oameni dărji, care și respectă cuvântul și pe care te poți baza în momente critice.

După primul război mondial, în România, sub diverse guverne mai mult sau mai puțin ospitaliere, și-au găsit totuși adăpost zeci de mii de macedoneni din toată Peninsula Balcanică; cei mai mulți dintre ei și-au format noi și înfloritoare gospodării în Cadrilater (jud. Durostor și Caliacra).

Un mare număr dintre noii veniți au aderat imediat și entuziasmat la Mișcarea Legionară, devenind membri marcanți ai acesteia, dar și victime ale prigoanei antilegionare, plătind cu viață sau înfundând închisorile pentru adeziunea lor. Dintre numeroșii fruntași legionari de origine macedoneană, aromână – cum li se mai spune, amintim doar pe Iancu Caranica, Doru Belimace, Ion Carătanase, Grigore Pihu, Paul Craja, Sima Simulescu, Spiru Bujgoli, Spiru Popescu, Constantin Papanace, Ionel Zeana. O mențiune specială se cucine pentru unul dintre martirii Mișcării, Sterie Ciumenti, casierul central al Gărzi de Fier, cel care a preferat să fie schinguit și ucis decât să-l trădeze pe Căpitän.

În urmă cu câțiva timp am primit cinci adeziuni entuziaște la "Acțiunea Română" ale unor aromâni din orașul Corița din Albania, care s-au și constituit în cuiubul sugestiv intitulat "Nicadorii", sub îndrumarea camaradului nostru care i-a recomandat. Doi dintre ei ne-au vizitat deja și ne-au impresionat prin căldura lor sufletească, prin fermitate și credință. Un mic nucleu, de bază însă, pentru atragerea unor noi membri sau simpatizanți.

Și acum, câteva cuvinte despre Corița: este în partea de nord a țării, în apropierea portului Durres, populația aromână fiind în număr foarte mare.

În anul 1928, din comuna Pleașa, din apropiere, din cei 2 000 locuitori aprox. jumătate au plecat în România, iar restul în Corița. În ultimii 10 ani s-au construit multe case noi, multe magazine, câteva mici făbricuțe. În imagine se află biserică nou construită, cu hramul Sf. Sotir, iar preotul care slujește este Tânăr: a terminat acum doi ani Facultatea de Teologie din București.

Nicolae Badea

***

Corabia verde

Aron Cotruș

Corabia se frământă și se răsucește
în lupta cu valurile ce-o izbesc tâlhărește
și apele cresc ca din hău năzdrăvane,
Căpitane! Căpitane! Căpitane!

Învinsă pe-o clipă, sub valuri se pierde
parcă de-a pururi, corabia verde
năprasnic mușcată de uragane,
Căpitane! Căpitane! Căpitane!

Prin potopul ce zălud o răstoarnă,
s-aud prin văzduh ca o goarnă,
peste-ale mării neșfărșite noiane,
poruncile tale de prooroc, Căpitane!

Și iată, deodată se-nalță semeață
iarăși Crăiasă peste timp, peste ceață,
peste-ale apelor titanice toane,
corabia ta verde, o, Căpitane!

Zănatec aleargă prăpadul de ape,
tot mai aproape și mai aproape,
dar duhul mai tare-i ca-ale mării prigoane,
Căpitane! Căpitane! Căpitane!

Gata cu toții să murim în picioare,
pe marea aceasta ce crâncen ne doare,
sparm talazuri, înfrângem bulboane,
cu gândul la tine, o, Căpitane!

Lupta e cântecul și Biblia noastră,
holde vor crește de samuraslă
din cremenea oarbă, din pietroase mormane
și din sâangele nostru, o, Căpitane!

Moartea însăși de-ar săltă pe punte,
sărire-ar fulgeriș cine s-o-nfrunte,
printre mii și mii de uragane,
Căpitane! Căpitane! Căpitane!

O fotografie mai puțin cunoscută a Căpitanelui (1934, Rarău)

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI" - premii în cărți -

Condiții de participare: - vârstă max. 35 ani;

- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 22 a lunii următoare apariției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA LUNII Ianuarie: "Care erau condițiile de înscriere în Asociația "Prietenii Legiunii"?" a fost dat de Doru Badea din Pitești, 25 ani, care a câștigat astfel carteza "Cranii de lemn" de Ion Moța, oferită ca premiu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Asociația "Prietenii Legiunii" (înființată în 1936 de Cornelius Zelea Codreanu sub conducerea comandanților legionari prof. univ. Eugen Ionică) era o organizație formată din creștini care nu se puteau integra în spiritualitatea severă a Mișcării, dar care doreau să ajute material și moral Legiunea.

Condiții de înscriere: să fie creștini și simpatizanți ai Legiunii, să ajute după posibilități, lunar sau anual, moral sau material, pe legionari. Prietenii Legionarilor erau în afara organizației legionare, nu se cunoșteau între ei și nu se întâlnneau niciodată, fiind cunoscuți doar de Căpitan, urmând ca prima adunare a lor și sărbătorirea să se facă în ziua biruinței legionare. Ei erau informați corect și la timp asupra tuturor problemelor legionare importante. De asemenea, oamenii politici care jucaseră vreun rol în viața publică nu puteau fi incadrați în Mișcare, ci doar în Asociația "Prietenii Legiunii", pentru că "oamenii trăind într-o anumită mentalitate cu foarte mare greutate se pot adapta mentalității legionare" (după cum preciza Căpitanul în Circulara din 9 martie 1937). "După biruință, ei vor putea pune (daca vor fi corectii) capacitatea lor la dispoziția țării, vor putea deci ocupa orice funcții în stat, se va face apel la știința și puterea lor de muncă, dar nu se vor putea înrola, nici atunci, în cadrul mișcării active."

Nu puteau să facă parte din această organizație trei categorii de oameni: cei care atacaseră cu mișeală Legiunea sau avuseseră atitudine vecină cu mișeala; cei fără caracter; cei incorecti care făcuseră averi din afaceri necurate.

ÎNTRAREA LUNII FEBRUARIE: Ce reprezenta Senatul Legionar și când a fost înființat?

PREMIU: "Prof. Nae Ionescu" de Șerban Milcovianu.

***

Posta redacției

ÎN PRIMUL RÂND, ÎN SĂ MULTUMESC, ÎNCĂ O DATĂ, ȘI PE ACEASTĂ CALE, TUTUROR CAMARAZILOR CARE NE-AU APRECIAT ȘI ELOGIAT CHIAR.

Și acum, răspunsuri pentru cititorii "din afară" ai revistei:

Marius Cernat – Târgu Mureș: Căpitanul a susținut doar că frații săi să nu facă parte din Mișcare, explicând că ajungea atâtă suferință familiei prin apartenența lui și a tatălui lui la Mișcare. Dar niciodată nu a sugerat măcar că nu au dreptul să facă parte din

Mișcare urmașii! Nu a lăsat nici o interdicție peste zeci de decenii!

Octavian Tomescu – Chiajna: Am mai auzit o singură dată asemenea enormitate, și tot de la cineva care se pretindea cunosător. Mă miră faptul că un fost frate de Cruce – cum spuneți dvs. că sunteți – chiar dacă intrat în Frăție după 1940, să facă asemenea afirmații, de aceea vă răspund puțin mai amplu decât ar fi fost necesar. Conform Cărticelei *șefului de cuib*, cineva poate fi făcut legionar de orice legionar care este *șef de cuib*. Mai precis: în ziua de azi există încă legionari din vremea Căpitanului (inclusiv grade legionare). Aceștia au dreptul consfințit prin Cărticica *șefului de cuib* de a intemeia cuiburi cu cei care doresc să devină legionari, iar după stagiul în cuib membrii cuibului pot deveni legionari (dacă *șeful de cuib* consideră că și-au însușit normele de comportament și doctrina legionară). Apoi, la rândul lor, noii legionari pot intemeia cuiburi, devenind astfel *șefi de cuib* și putând face, la rândul lor, alți legionari. Acest lucru vă poate fi confirmat de toate gradele legionare din vremea Căpitanului care mai sunt în viață, ei însăși depunând jurământul de legionar în fața unor grade legionare, nu a Căpitanului, iar calitatea de legionar căpătată astfel e perfect valabilă - ca să mă exprim mai pe înțelesul dvs. - din moment ce însuși Căpitanul le-a acordat apoi chiar grade, fără altă ceremonie suplimentară de "investire" ca simpli legionari!

Radu Calotă – Tulcea: Steagurile verzi sunt "invenție" simistică, Căpitanul afirmă clar în Cărticica *șefului de cuib* că steagul oricărui cuib legionar era tricolorul românesc și nici nu s-au pomenit pe vremea lui steaguri "ale Legiunii", nici nu scrie nicăieri că steagul Legiunii ar fi verde (adică altul decât steagul național).

Valeria Mirescu – Bacău: Nu a existat nici un "For Legionar" - pe vremea Căpitanului, ci Senat Legionar și Stat Major Legionar! "Forul" Legionar a fost o invenție a lui Sima: a fost înființat în aug. 1940, "comasând" o parte dintre senatorii și gradele legionare rămase în viață după masacrele anilor 1938 și 1939.

Marcel Miga – Predeal: O să vă răspund printr-o figură de stil: Dacă gust dintr-o mâncare și constat că e alterată, nu e necesar să o mânânc pe toată și să fac indigestie, pentru a mă pronunța.

Toni Tache – Lugoj: Bineînțeles că primim donații pentru biblioteca noastră și cărți ale lui Horia Sima (deși nu ne-au fost solicitate încă de nimene). Iar motivația este simplă: cele mai puternice argumente împotriva lui le aduce chiar el: vrând să-și nege sau să-și justifice cu orice preț diverse abateri de la linia legionară, oferă explicații contradictorii și ridicolе, problema obositării lecturi fiind că trebuie făcută cu creionul în mână.

Tudor Barbu – Tîrgu Neamț: Vă mulțumim pentru interesul acordat Cuvântului Legionar. Aprecierile venite de la oameni care nu cunosc aproape nimic despre Mișcare ne bucură în mod deosebit pentru că în primul rând lor li se adresează publicația noastră. Banii trimiși de dvs. acoperă valoarea abonamentului pe acest an, inclusiv costul expediției, dar mi-ar face placere să ne cunoaștem.

Valentin Angeloiu – Buzău: Vă confirm că "firma" de la Gara de Nord care anunță pompos "Legiunea creștină Arhanghelul Mihail" nu există înscrisă ca persoană juridică nicăieri în România, aşa cum nici simbolul Gărzii de Fier nu era auriu, ci negru, iar cel care este "șef" acolo nu este și *șeful Mișcării*! Domnia sa era doar președintele Asociației Petre Tuțea (nu știu dacă mai există această asociație). De ce uzează de asemenea falsuri ar fi cel mai bine să-l întrebați chiar pe el.

Răspunsuri date de Nicoleta Codrin

NOTĂ REDACȚIONALĂ: NE CEREM SCUZE TUTUROR CITITORILOR PENTRU CELE CÂTEVA ERORI DE DACTILO STRECURATE PÂNĂ ACUM ÎN PAGINILE REVISTEI NE STRĂDUIM SĂ DEVENIM MAI BUNI ȘI SĂ NU NE LĂSĂM COPLEȘIȚI DE VOLUMUL MARE DE MUNCĂ.

Redactor șef:

Colegiul de redacție:

Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de "ACTIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Nicoleta Codrin

Radu Constantin, Emilian Ghika, Cornelius Mihai

Nicolae Badea

Str. Mărgăritelor nr. 6, sector 2, București

(zona Circului – intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Vineri, între orele 15⁰⁰ – 19⁰⁰

tel.: (021) 322 3832 și (021) 610 3578 sau 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com